

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่มีวิวัฒนาการของชีวิตร่วมกับสรรพชีวิตอื่น ๆ บนโลกมาเป็นเวลานาน มนุษย์จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มสังคมเพื่อที่จะผดุงรักษาชีวิตของตน และเผ่าพันธุ์ไว้ให้ได้ท่ามกลางธรรมชาติแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา อริสโตเติล (Aristotle) กล่าวถึงคุณลักษณะพิเศษของมนุษย์ว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคมเพราะธรรมชาติพิเศษในตัวมนุษย์ประการหนึ่งคือ มนุษย์ไม่อาจอยู่ตามลำพังโดดเดี่ยวได้นาน มนุษย์ต้องการอยู่กับมนุษย์อื่นเพื่อเหตุผลหลายประการดังที่ มาสโลว์ (Maslow) ได้วิเคราะห์ลักษณะความต้องการ (Maslow's needs) อันเป็นระบบภายในตัวมนุษย์ประการหนึ่งว่า มนุษย์นั้นมีความต้องการพื้นฐานในการอยู่ร่วมกับมนุษย์อื่น ๆ เพื่อหวังผลทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น เพื่อการผดุงรักษาชีวิตและสร้างชีวิตที่ดีกว่า ด้วยเหตุนี้ในสังคมของมนุษย์จึงเกิดการร่วมมือกันในหมู่เหล่า และแสดงเจตนาารมณ์ที่สอดคล้องกันเพื่ออยู่ร่วมกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สุพิศวง ธรรมพินทา, 2540) และการที่สมาชิกในสังคมจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขนั้น จะต้องมีข้อตกลง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ หรืออะไรเป็นข้อตกลงที่ไม่เป็นทางการ แต่เป็นที่ยอมรับทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติที่เรียกว่า ขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งใช้เป็นแบบกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในสังคมแต่ละคนที่จะต้องปฏิบัติเพื่อให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละสังคมนั้น จะมีการสืบทอดและยึดถือปฏิบัติต่อกันมา โดยการเรียนรู้และถ่ายทอดจากคนรุ่นเก่าสู่คนรุ่นใหม่ตามกระบวนการสังคมประภคิต (Socialization) ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างอย่างช้า ๆ นอกจากนี้ยังพบว่า ขนบธรรมเนียมประเพณีในแต่ละสังคมยังมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น ประเพณีของชาวตะวันตกนั้นเมื่อเด็กมีครอบครัวจะแยกครอบครัวออกไปจากครอบครัวเดิม ส่วนประเพณีไทยครอบครัวมักอยู่ร่วมกับครอบครัวเดิม เนื่องจากยังคงมีความผูกพันกับครอบครัวเดิมสูง เป็นต้น ขนบธรรมเนียมประเพณีนอกจากจะมีการสืบทอดมาในสังคมนั้น ๆ แล้ว ยังสามารถรับอิทธิพลของขนบธรรมเนียมประเพณีจากสังคมใกล้เคียงกันได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดกับค่านิยมหลักของสังคมเดิม และต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมเดิมที่มีอยู่ จึงจะค่อย ๆ กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียว

กันได้ เช่น ขนบธรรมเนียมการแต่งกาย ซึ่งในอดีตคนไทยจะนุ่งโจงกระเบน และผ้าซิ่นไทย แต่ต่อมาคนไทยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งสวมกระโปรง และกางเกง ทำให้ในปัจจุบันคนไทยหันมาสวมกระโปรงและกางเกง โดยไม่เกิดความรู้สึกว่าเป็นวัฒนธรรมของชาวตะวันตก เป็นต้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้ คือ การผสมผสานกลมกลืนทางวัฒนธรรมจนทำให้สูญเสียเอกลักษณ์เดิมไป การปรับเปลี่ยนรูปแบบของวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมของสังคมอื่น ๆ นี้ ยังมีผลกระทบต่อระบบสังคมหรือรูปแบบทางสังคม เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี ระบบครอบครัว ระบบการปกครอง รวมทั้งระบบอื่น ๆ ในสังคม (ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, 2531) เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของสถานเริงรมย์ ห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ รวมทั้งสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ตลอดจนความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสาร เช่น ระบบของการแพร่ภาพทางโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม โทรศัพท์มือถือ และคอมพิวเตอร์ โดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) ทำให้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ จากทั่วโลกสามารถส่งถึงกันได้อย่างรวดเร็ว มีผลให้คนทั่วโลกได้รับรู้ถึงความรู้ ข่าวสารวิทยาการใหม่ ๆ จากต่างประเทศที่มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างไปจากประเทศของตน จะมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ และแนวคิดของบุคคล (Henslin, 1993) เช่น แนวคิดเกี่ยวกับการแต่งกาย การรับประทานอาหาร ตลอดจนเจตคติเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตที่มีอยู่ในสังคมนั้น ๆ เช่น เจตคติเกี่ยวกับการมีชีวิตครอบครัว การคบเพื่อนเพศตรงข้ามในวัยรุ่น หรือการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนมีการสมรสตามประเพณี เป็นต้น

อิทธิพลของข้อมูลที่ได้รับจากสื่อต่าง ๆ นั้นมีผลทำให้ความคิด และเจตคติของคนไทย โดยเฉพาะเจตคติของการสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นหญิงและชายได้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในปัจจุบัน พบว่า วัยรุ่นมีการเปลี่ยนเจตคติในเรื่องการมีคู่ครองไปจากเดิม ที่จะต้องมีการสมรสภายใต้การรับรู้ และยินยอมของญาติผู้ใหญ่ก่อนการมีเพศสัมพันธ์ไปสู่การมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้น (วันทนีย์ วาสิกะสิน , 2527) ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของระวีวรรณ วุฒิประสัทธิ (2526) เกี่ยวกับประสบการณ์เรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จำนวน 658 คน เป็นชาย 274 คน หญิง 384 คน พบว่าอายุของวัยรุ่นในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ในช่วง 15 - 18 ปี และนอกจากนี้ยังพบอีกว่า นักเรียนชายร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างเคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยนักเรียนหญิงนิยมไปคอฟฟี่ช็อป และนักเรียนชายไปเที่ยวทั้งคอฟฟี่ช็อป ในท์คลับ และอาบอบนวด ส่วนพฤติกรรมที่มีส่วนกระตุ้นพฤติกรรมทางเพศ เช่น การอ่านหนังสือลามก หรือดูภาพโป๊ทั่วไป พบในนักเรียนชาย ร้อยละ 90.9 นักเรียนหญิง ร้อยละ 46.6 และการดูภาพยนตร์เกี่ยวกับการร่วมเพศพบในนักเรียนชาย ร้อยละ 44.2 นักเรียนหญิงร้อยละ 9.6

สำหรับการศึกษเกี่ยวกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น ในแต่ละสังคมมีเจตคติที่แตกต่างกันไป ในบางสังคมพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เสียหาย แต่กลับเป็นผลดี ทั้งนี้เพราะคู่สมรสจะได้มีโอกาสเลือกคู่ที่มีรสนิยมในเรื่องเพศที่ไปด้วยกันได้ นอกจากนี้ยังถือว่าการแสดงออกถึงความต้องการทางเพศเป็นการแสดงออกทางชีวภาพ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติ เช่น การศึกษาของ Widmer, Treas, & Newcomb (1998) ที่ศึกษาเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสใน 24 ประเทศ พบความสัมพันธ์ของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ร้อยละ 61 โดยเฉพาะในประเทศแถบตะวันตก เช่น ไอร์แลนด์ ไอร์แลนด์เหนือ และสหรัฐอเมริกา ที่เห็นด้วยและยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และจากการศึกษาของ Rogers (1970 อ้างถึงใน อมรรัตน์ เสวตนันท์, 2529) ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับเรื่องเพศในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษา ร้อยละ 35 เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกาย ร้อยละ 83 เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในกรณีคู่รัก และร้อยละ 70 เห็นด้วยกับการทดลองอยู่ร่วมกันโดยไม่ได้มีการสมรสตามประเพณี ในขณะที่บางสังคมให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ของผู้หญิงไว้สูงมาก โดยสมาชิกในสังคมจะช่วยกันสร้างกรอบประเพณี พร้อมทั้งปลูกฝังความเชื่อ เจตคติให้กับผู้หญิงเพื่อป้องกันไม่ให้หญิงสาวต้องสูญเสียพรหมจรรย์ให้กับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีของตน (ชัยวัฒน์ ปัญญา, 2524) สำหรับในสังคมไทยพบว่า สังคมดั้งเดิมจะให้ความสำคัญกับการมีครอบครัวที่ถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมที่มีคำกล่าวที่ว่า“เข้าตามตรอกออกตามประตู” ซึ่งหมายถึงต้องทำตามแบบธรรมเนียมประเพณีของการที่จะนำไปสู่การมีครอบครัว ซึ่งจะต้องได้รับการรับรู้ และเห็นชอบจากญาติผู้ใหญ่ โดยผ่านพิธีการสู่ขอ การหมั้น และพิธีการสมรสอย่างถูกต้องตามประเพณี เพื่อเป็นการประกาศให้สังคมรับรู้ว่าคุณคนสองคน คือ ชาย หญิงคู่นี้จะใช้ชีวิตร่วมกันเป็นครอบครัว แต่ในปัจจุบันนี้สังคมคนไทยได้รับอิทธิพลจากสถานบันเทิงและสื่อต่าง ๆ มีผลทำให้วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีความคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามก่อนการสมรสตามประเพณีเปลี่ยนแปลงไป เช่น จากการศึกษาของจุฑามาศ นุชนารถ (2531) พบว่า การอ่านหนังสือลามก หรือดูภาพการมีเพศสัมพันธ์และการดูภาพยนตร์ หรือเทปโทรทัศน์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน นอกจากนี้ วัยรุ่นยังได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนรวมทั้งประกอบกับความไม่รู้ ขาดความยังคิด ขาดคำแนะนำที่ถูกต้องจากบิดามารดา และแรงผลักดันของอารมณ์ทางเพศ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเลียนแบบเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งไม่เป็นไปตามประเพณีเดิมของคนไทย

การที่เจตคติเรื่องเพศของวัยรุ่นไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีผลทำให้ขนบธรรมเนียมประเพณี อุดมการณ์ ค่านิยมแบบเฉพาะตัวของสังคมไทย ซึ่งยึดถือและถ่ายทอดกันมาหลาย

รุ่นอายุนั้นค่อย ๆ หมด ไปจากความคิดของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย ที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในวัยรุ่น โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ เนื่องจากกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (2515) ข้อที่ 1 เกี่ยวกับการแต่งกายและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียน ได้กำหนดระเบียบไว้อย่างเคร่งครัดว่า ถ้ามีการประพฤติตนในทำนองชู้สาวหรือตั้งครรภ์ ถือเป็นเรื่องผิดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน นักศึกษา พ.ศ. 2515 ในข้อ 8 คือการสั่งพักการเรียน หรือ ข้อที่ 9 คือการให้ออกจากโรงเรียน ซึ่งการพิจารณาว่าจะลงโทษตามข้อใดนั้น ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษาว่าจะดำเนินการอย่างไร(กระทรวงศึกษาธิการ ,2515) ทำให้วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์หาทางออกโดยการทำแท้งซึ่งมีอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ และ ชีวิต นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ต่าง ๆ เช่น หนองใน ซิฟิลิส และเอดส์ เป็นต้น จากการศึกษาของ ศุภจรี วชิวิวัฒน์ (2533) ที่ได้ทำการศึกษาถึงความรู้ ทักษะคติ ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 357 คน พบว่า ร้อยละ 53.5 ของนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ ร้อยละ 81.7 มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ และร้อยละ 23.7 ของนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ เคยติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้คือ ปัญหาทางครอบครัว ซึ่งได้แก่ การรับผิดชอบของฝ่ายชายที่มีต่อฝ่ายหญิง การแก้ปัญหาเมื่อมีบุตรและ การยอมรับของบิดามารดา เป็นต้น ดังเช่นจากการศึกษาของ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) ซึ่งได้ทำการศึกษาคำยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยศึกษาตัวแปรสถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่า นักศึกษาชายที่มีบิดามารดาหย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักเรียนชายที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ส่วนนักศึกษาหญิงที่มีบิดามารดาหย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักศึกษาหญิงที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาในสังคมมากที่สุด เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงกับทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ตลอดจนเริ่มมีการแยกตัวเป็นอิสระจากครอบครัวทั้งด้านความคิด และการกระทำ และสิ่งที่สำคัญคือ วัยรุ่นเริ่มสนใจในเพศตรงข้ามอย่างเห็นได้ชัด (Mitchell ,1976) รวมทั้งกระแสสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้วัยรุ่นไทยปัจจุบันมีเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสสังคม รวมทั้งเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของวัยรุ่นไทย จึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาเจตคติของวัยรุ่นไทยในเรื่องดังกล่าว เช่นจากการศึกษาของฉวีวดี วิชิธรรม (2539) ซึ่งได้ทำการศึกษาทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 5 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 795 คน พบว่านักเรียนชายยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักเรียนหญิง และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากการศึกษาที่ได้กล่าวถึงข้างต้นเป็นการศึกษาเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ได้มีการศึกษาในเรื่องความรู้ ความคิดเห็น และพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และนักศึกษาาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่ โดย วิจิตร ศรีสุพรรณ (2533) พบว่า ร้อยละ 34 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุระหว่าง 15 – 19 ปี ร้อยละ 38.7 ของเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง และร้อยละ 4.5 ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเคยทำแท้ง และจากการศึกษาของ ทวีวรรณ สัมพันธ์สิทธิ์ (2535) เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษา ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ร้อยละ 5.3 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เคยตั้งครรภ์และเคยทำให้ผู้หญิงตั้งครรภ์ และร้อยละ 6.3 เคยทำแท้ง หรือเคยนำผู้หญิงไปทำแท้ง จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งในเขตภาคเหนือของประเทศไทยนั้น เริ่มมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการตั้งครรภ์ในวัยเรียน และนำไปสู่การทำแท้ง รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคเหนือ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาล่วงคมและปัญหาอื่นๆต่อไป

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องเจตคติทางบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

ความหมายของเจตคติ

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องของเจตคติ (ทัศนคติ) มีผู้ให้ความหมายของคำว่าเจตคติไว้ดังนี้ Allport (1935) กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิตหรือประสาท ซึ่งเกิดจากการได้รับประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้เป็นแรงที่จะกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อสิ่งของหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น

Newcomb (1954) กล่าวว่า เจตคติ เป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจ ที่มีต่อประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับ เจตคติจะแสดงออกทางด้านพฤติกรรมสองลักษณะคือ การแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ ความชอบ เห็นด้วย ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า เจตคติทางบวก อีกลักษณะหนึ่งคือ เจตคติทางลบคือ การแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบหรือไม่เห็นด้วย ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

Thurstone (1967) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึกและความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และสามารถวัดในรูปของความคิดเห็นหรือจากการแสดงออกทางภาษา

Zimbardo & Ebbesen (1969) กล่าวว่าเจตคติเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกในวิธีที่สอดคล้องกับความคิดและความรู้สึกของเขา

Rokeach (1970) กล่าวว่าเจตคติเป็นการผสมผสานหรือการจัดระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

Hilgard (1975) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อแนวคิดใดแนวคิดหนึ่ง ในทางเข้าหาหรือออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองไปในทางเอนเอียงที่จะไปในลักษณะเดิม เมื่อพบกับสิ่งดังกล่าวนั้นอีก

Anastasi (1976) กล่าวว่า เจตคติหมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น ต่อเชื้อชาติ ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือสถาบันต่าง ๆ เป็นต้น เจตคติไม่สามารถเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปพาดพิงจากพฤติกรรมภายนอกได้

ไพบุลย์ อินทวิชา (2517) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับ เจตคติว่า จะต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตวิทยาสังคม ซึ่งได้แก่ การตั้งใจ การเรียนรู้และการรับรู้ตนเอง ซึ่งหมายความว่าบุคคลจะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบกาย เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิดตามที่ตนเองประสบและพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาตามประสบการณ์ที่ตนได้รับนั้น

โยธิน ศันสนบุษ (2524) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ระบบการจัดรูปประสบการณ์และพฤติกรรมของบุคคลที่ค่อนข้างคงที่ที่มีต่อบุคคล สิ่งของหรือเหตุการณ์ เฉพาะเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติคือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับจากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า เจตคติที่ดีหรือทางบวกหรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยง เมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่า เจตคติที่ไม่ดีหรือทางลบ

จากคำจำกัดความของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา ในเรื่องเจตคติที่กล่าวมาทั้งหมดอาจสรุปความหมายของเจตคติได้ว่า คือ ความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ตามที่บุคคลได้รับมาจากประสบการณ์ การเรียนรู้ในสังคมและความคิดเห็นของแต่ละคน โดยมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่จะทำให้แสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปพาดพิงจากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาได้ โดยบุคคลจะมีแนวโน้มที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบ และมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ

องค์ประกอบของเจตคติ

จากความหมายของเจตคติดังกล่าวข้างต้น ได้มีผู้แบ่งเจตคติ ออกเป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ดังเช่น Zimbardo & Ebbesen (1969) ได้แบ่งเจตคติ ออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิด (Cognitive Component) ซึ่งหมายถึง ความเชื่อ การรับรู้ และความรู้เกี่ยวกับสิ่งของ บุคคลหรือสภาพการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม เช่น การว่ายน้ำ เป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์ องค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิด จึงเกี่ยวข้องกับสิ่งที่บุคคลพิจารณา ว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี ถูกหรือผิด พึงปรารถนา หรือไม่พึงปรารถนา

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) อารมณ์หรือความรู้สึกกับ ความคิดจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน องค์ประกอบทางด้านนี้จึงประกอบด้วยการประเมินความรู้สึก ความชอบหรือการตอบสนองทางอารมณ์ที่มีต่อสิ่งของหรือบุคคล โดยจะออกมาในลักษณะ ความชอบหรือไม่ชอบ มีความรู้สึกในทางที่ดีหรือไม่ดี ซึ่งองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกนั้นแบ่ง เป็น 2 ประเภทคือ

2.1 ความรู้สึกทางบวก (ความพึงพอใจ) เช่น ความเคารพนับถือ ความชอบพอ ความเห็นอกเห็นใจ เป็นต้น

2.2 ความรู้สึกทางลบ (ความไม่พึงพอใจ) เช่น ความกลัว ความรู้สึกรังเกียจ ถูกดูถูกขยี้แหยง เป็นต้น

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำ เป็นพฤติกรรมภายนอกของบุคคลที่แสดงออกโดยตรงต่อสิ่งของหรือบุคคล องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก ดังนั้นจึงสามารถอนุมานเจตคติของบุคคลได้จากสิ่งที่บุคคลพูดหรือกระทำได้เสมอ

การแสดงออกถึงเจตคติ โดยการแสดงออกทางพฤติกรรมนี้ Newcomb (1954) กล่าวว่า เจตคติของบุคคลอาจแสดงออกมาทางพฤติกรรมใน 2 ลักษณะคือ

1. เจตคติทางบวก (Positive Attitude) คือ จะมีการแสดงออกมาในลักษณะที่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือชอบ ซึ่งจะทำให้บุคคลต้องการกระทำ ต้องการได้หรือต้องการเข้าใกล้สิ่งนั้น

2. เจตคติทางลบ (Negative Attitude) คือ จะมีการแสดงออกมาในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่ชอบ ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความเบียดเบียน ชิงชัง ต้องการหนีให้ห่างจากสิ่งนั้น

ลักษณะของเจตคติ

การศึกษาเรื่องเจตคติ จำเป็นจะต้องศึกษาถึงลักษณะที่สำคัญ ๆ ของเจตคติ ดังนี้ คือ

Nunnally (1959) ได้กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. เจตคติเป็นสภาวะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อการคิด และการกระทำของบุคคลเป็นอันมาก เพราะเจตคติเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางไว้ว่า ถ้าบุคคลประสบสิ่งใดแล้ว บุคคลนี้ก็จะมีการทำต่อสิ่งนั้น ๆ ในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. เจตคติเป็นสภาวะทางจิตที่มีแนวโน้มค่อนข้างจะถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละบุคคลต่างก็สะสมประสบการณ์ การรับรู้และการเรียนรู้มาเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม เจตคติอาจมีการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้

นอกจากนี้ Scott (1968) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ ของเจตคติไว้ดังนี้คือ

1. ทิศทางของเจตคติ (Direction) โดยเจตคตินั้นสามารถจะแสดงออกได้ 2 ทิศทางคือ
 - 1.1 เจตคติเชิงนิมิตหรือเจตคติทางบวก (Positive) เป็นความโน้มเอียงของอารมณ์ในทางที่ชอบ ฟังพอใจ คล้อยตามหรือเห็นด้วย ทำให้บุคคลแสดงออกหรือปฏิบัติในทางที่ดีต่อสิ่งนั้น
 - 1.2 เจตคติเชิงนิเสธหรือเจตคติทางลบ (Negative) เป็นความโน้มเอียงของอารมณ์ในลักษณะที่ไม่ฟังพอใจ เกือบหรือต่อต้าน ไม่เห็นด้วย ทำให้บุคคลเกิดความเบื่อกวน ต้องการหนีให้ห่างจากสิ่งนั้นหรือสภาพการณ์นั้น
2. ระดับของเจตคติ (Magnitude) หมายถึง การที่บุคคลแสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจมีความรู้สึกเพียงผิวเผิน เล็กน้อย หรือลึก โดยที่เจตติระดับผิวเผินจะไม่มี ความคงที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงง่าย ส่วนเจตติระดับลึกจะคงทน ถาวรและเปลี่ยนแปลงยาก
3. ความเข้มของเจตคติ (Intensity) หมายถึง ปริมาณของความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งปรากฏในรูปของความรู้สึกต่อสิ่งนั้นมากหรือน้อยเพียงใด

การเกิดเจตคติ

Triandis (1971) ได้กล่าวถึงการเกิดเจตคติใน 3 ด้าน ดังนี้

1. การเกิดเจตคติทางด้านความรู้ความคิด (The Formation of the Cognitive Component) เนื่องจากการที่แต่ละบุคคลมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องรับรู้มากมาย สมองไม่สามารถจะคิดจดจำหรือโต้ตอบกับข้อมูลทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาได้ จึงจำเป็นต้องมีการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับ เพื่อช่วยในการรับรู้ของบุคคล นอกจากนี้ยังรวมถึงการใช้วิธีการเลือกรับรู้ข้อมูล การพิจารณา หรือมีอคติในการรับรู้ ตลอดจนการให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะเด่นบางอย่างของสิ่งเร้าด้วย

2. การเกิดเจตคติทางด้านความรู้สึก (The Formation of the Affective Component) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกนั้น ได้แก่ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ความคิด คือ เมื่อสิ่งเร้าได้รับการตีความเป็นอย่างไรบุคคลก็จะมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่สอดคล้องกับการตีความนั้น นอกจากนี้อาจเกิดขึ้นได้โดยอาศัยการวางเงื่อนไขด้วยการให้รางวัลและการลงโทษ รวมทั้งความคุ้นเคยกัน เช่น บุคคลที่พบเห็นกันเป็นประจำจะเกิดความคุ้นเคย มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เป็นต้น

3. การเกิดเจตคติทางด้านพฤติกรรม (The Formation of the Behavioral Component) การเกิดเจตคติทางด้านพฤติกรรมนั้นมีบรรทัดฐานของสังคมเป็นตัวกำหนด เนื่องจากบรรทัดฐานของสังคมเป็นสิ่งที่ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลให้ทำในสิ่งที่บุคคลเห็นว่าถูกต้อง หรือไม่ทำในสิ่งที่สังคมเห็นว่าไม่ถูกต้อง โดยที่เจตคติทางด้านพฤติกรรมนี้มักจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของกลุ่ม เนื่องจากเมื่อวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มต่างกันทำให้บรรทัดฐานของกลุ่มแตกต่างกันไปด้วย เช่น ชาวอเมริกันให้ความสำคัญกับเรื่องผิว ชาวกรีกให้ความสำคัญกับเรื่องศาสนา ชาวเยอรมันและชาวญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับเรื่องชนชั้นและศาสนา ชาวอินเดียให้ความสำคัญกับวรรณะ เป็นต้น

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า เจตคติของบุคคลนั้นเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เริ่มพัฒนามาตั้งแต่วัยทารกจนตลอดชีวิตของมนุษย์ เจตคติบางอย่างเกิดขึ้นในวัยเด็ก เจตคติบางอย่างจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะเข้าสู่วัยรุ่น และเมื่อมีความพร้อมที่จะเกิดเจตคติ (Klausmeier & Ripple, 1971)

แหล่งของการเรียนรู้เจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) กล่าวว่า เจตคตินั้นเกิดจากการเรียนรู้จากแหล่งที่สำคัญ ๆ สรุปได้ดังนี้

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific experiences) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ดีหรือไม่ดี จะทำให้เกิดเจตคติต่อสิ่งนั้น ไปตามทิศทางที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication) การที่บุคคลติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นจะทำให้ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากบุคคลเหล่านั้น ซึ่งมีอิทธิพลต่อเจตคติของตนได้

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) เจตคติบางอย่างของบุคคลถูกสร้างขึ้นมาจากการเลียนแบบบุคคลอื่น โดยเริ่มจากเมื่อมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น บุคคลจะสังเกตว่าบุคคลอื่น ๆ มีแนวปฏิบัติอย่างไร ทำให้เขาแปลความหมายของการปฏิบัติเป็นความเชื่อหรือเจตคติของตนโดยได้รับอิทธิพลจากบุคคลเหล่านั้น โดยเฉพาะถ้าบุคคลเหล่านั้นเป็นบุคคลที่มีบารมี เป็นที่เคารพ หรือมีความใกล้ชิดกับตน

4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional factors) เจตคติในหลาย ๆ เรื่องของบุคคลนั้นเกิดจากสถาบัน เช่น บ้าน โรงเรียน ศาสนา องค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสถาบันเหล่านี้จะเป็นทั้งแหล่งที่มาและช่วยสนับสนุนให้เกิดเจตคติได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เจตคติ เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น ข้อมูล ข่าวสาร และประสบการณ์ที่ได้พบ รวมทั้งจากการปลูกฝัง อบรมจากสถาบันต่าง ๆ

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติของบุคคลสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งอาจจะเกิดจากสาเหตุหลายประการ Triandis (1971) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคลเกิดขึ้นได้ ดังนี้

1. การเปลี่ยนความรู้ความคตินั้น เกิดจากการได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลอื่นหรือผ่านทางสื่อมวลชน และเนื่องจากองค์ประกอบทั้ง 3 ของเจตคตินั้นมีอิทธิพลต่อกัน ดังนั้นการเปลี่ยนองค์ประกอบทางด้านความรู้ความคิด จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนองค์ประกอบทางด้านความรู้สึก และพฤติกรรมด้วย

2. การเปลี่ยนความรู้สึก ซึ่งเกิดจากการได้รับประสบการณ์ที่พึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ หรือการได้รับประสบการณ์ที่สะเทือนใจ เป็นต้น

3. การเปลี่ยนพฤติกรรม เกิดจากการที่บรรทัดฐานของสังคมเปลี่ยนไป หรือการที่ถูกบังคับให้กระทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับพฤติกรรมเดิมของตน เช่น การกล้าแสดงออกมากขึ้นของเด็กไทย

นอกจากนี้ Kelman (1958) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงเจตคติในด้านที่เกี่ยวกับกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเขาเชื่อว่าเจตคติอย่างเดียวกันอาจเกิดขึ้นในบุคคลสองคนด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่แตกต่างกัน ดังนั้นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ดีที่สุดนั้น อาจจะไม่เหมือนกัน Kelman ได้แบ่งกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การยินยอม (Compliance) จะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตนเอง และเพื่อมุ่งหวังที่จะให้เกิดความพึงพอใจจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลนั้น โดยการที่เขาทำตามนั้น ไม่ใช่เพราะเชื่อหรือเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะบุคคลคาดหวังว่าจะได้รับรางวัลหรือการยอมรับจากบุคคลอื่น ดังนั้นความพึงพอใจที่ได้จากการทำตามนั้นเป็นผลมาจากอิทธิพลของสังคมหรืออิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิดการยอมรับนั้น และการยินยอมมักเป็นไปในแง่ของการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของบุคคลในสังคม

2. การเลียนแบบ (Identification) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจากการที่บุคคลต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือที่พึงพอใจระหว่างตัวเขากับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลอื่น โดยการเลียนแบบการกระทำ บุคคลจะรับบทบาททั้งหมดของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลมาเป็นของตน หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน จากการเลียนแบบนี้จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความดึงดูดใจของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น

3. ความต้องการที่จะเปลี่ยน (Internalization) กระบวนการเปลี่ยนแปลงเจตคติแบบนี้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า เนื่องจากสิ่งนั้นตรงกับความต้องการภายใน และค่านิยมของบุคคลนั้น โดยพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปจะสอดคล้องกับค่านิยมเดิมของตน

เมื่อพิจารณาจากกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติแล้ว พบว่า จะต้องมีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งสิ่งที่มีบทบาทในการกระตุ้นและเป็นแรงจูงใจให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงได้แก่ บุคคลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยในสังคม รวมถึงสื่อมวลชนและสถาบันต่าง ๆ ด้วย แต่อย่างไรก็ตามในการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคลนั้น สิ่งเร้าที่มากระตุ้นต้องสอดคล้องกับค่านิยมเดิมของบุคคลด้วยเช่นกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับเจตคติ

ทฤษฎีการตัดสินใจทางสังคม (Social Judgement Theory)

Sherif & Hovland (1961) เป็นผู้เสนอทฤษฎีนี้ โดยกล่าวถึงเจตคติที่มีความสัมพันธ์กับบรรทัดฐานของสังคมและความเกี่ยวข้องกับตนเอง (ego – involvement) ซึ่งกระบวนการของทฤษฎีนี้มี 2 ขั้นตอน คือ

1. การตัดสินใจว่าจะยอมรับ (acceptance) หรือปฏิเสธ (rejection) ข้อมูลที่ได้รับ
2. การเปลี่ยนเจตคติหรือการคงเจตคติเดิมไว้ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้น ภายหลังจากตัดสินใจแล้วว่า จะยอมรับหรือปฏิเสธ

สำหรับการเปลี่ยนเจตคติของบุคคล Sherif & Hovland (1961) ได้อธิบายไว้ว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ความขัดแย้งระหว่างเจตคติเดิมกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับ จะมีผลต่อเจตคติใน 2 ลักษณะคือ ถ้าเจตคติเดิมใกล้เคียงหรือขัดแย้งกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับไม่มากนัก บุคคลจะเปลี่ยนเจตคติไปตามข้อมูลใหม่นั้น (assimilation) หรือถ้าเจตคติเดิมห่างไกลหรือขัดแย้งกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับอย่างมาก บุคคลจะคงเจตคติเดิมหรือไม่ยอมรับข้อมูลใหม่นั้น (contrast)
2. การยอมรับและการปฏิเสธของแต่ละบุคคล ถ้ามีการยอมรับข้อมูลใหม่มาก การเปลี่ยนเจตคติจะเกิดขึ้นได้ง่าย ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลไม่ยอมรับหรือปฏิเสธข้อมูลใหม่ บุคคลจะคงเจตคติเดิมของตนไว้
3. ความเกี่ยวข้องกับตนเอง มี 2 ลักษณะคือ ถ้าข้อมูลใหม่แตกต่างจากเจตคติเดิมและเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตนเองมาก บุคคลจะไม่ยอมรับข้อมูลที่แตกต่างนั้น ยกเว้นว่าบุคคลจะไม่สนใจหรือให้ความสำคัญกับข้อมูลใหม่ หรือถ้าข้อมูลใหม่แตกต่างจากเจตคติเดิมไม่มาก และเป็นข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง บุคคลจะยอมรับหรือเปลี่ยนเจตคติมากกว่า
4. ความชัดเจนของข้อมูล ถ้าข้อมูลที่ได้รับมีความคลุมเครือ กำกวม ไม่ชัดเจน การยอมรับจะเกิดขึ้นได้น้อย

นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นแล้ว Sherif & Hovland (1961) ยังได้พิจารณาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น ความคุ้นเคยกับข้อมูล ความน่าสนใจของข้อมูล ความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล เป็นต้น

จากทฤษฎีการตัดสินใจทางสังคมนั้นสามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีนี้เน้นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของบุคคลกับบรรทัดฐานของสังคม การยอมรับหรือการปฏิเสธข้อมูล รวมทั้งความเกี่ยวข้องของข้อมูลกับตนเอง

แนวคิดของทฤษฎีการตัดสินใจทางสังคมต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

Sherif & Hovland (1961) ซึ่งเชื่อว่ากระบวนการในการปรับตัวของบุคคลเกิดจากเจตคติของบุคคลนั้นที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และในกระบวนการของการเปลี่ยนเจตคตินี้ มีขั้นตอน 2 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 บุคคลจะตัดสินใจและให้การวินิจฉัยข้อมูล ข่าวสารที่ได้รับมาใหม่ โดยนำความรู้หรือข้อมูลข่าวสารที่บุคคลเคยได้รับมา มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจเปลี่ยนเจตคติ

ขั้นที่ 2 เจตคติจะเกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ตัดสินใจหรือวินิจฉัยข้อมูลแล้วและเจตคติจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความแตกต่างของข้อมูล หรือข่าวสารใหม่กับข้อมูลหรือข่าวสารที่บุคคลนั้นมีอยู่เดิม กล่าวคือ องค์ประกอบภายในของบุคคลซึ่ง ได้แก่ ภาวะการงูใจ การเรียนรู้เจตคติ และองค์ประกอบทางสังคมซึ่งได้แก่ การเรียนรู้หรือสอน บุคลิกลักษณะบางอย่างที่สังคมกำหนด สิ่งเหล่านี้มีผลต่อการวินิจฉัยหรือตัดสินใจเปลี่ยนเจตคติ นอกจากนี้ความคิดเห็นที่มีอยู่เดิมของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะเป็นข้อมูลที่สำคัญ ในการที่บุคคลจะนำมาพิจารณา ร่วมกับข้อมูลใหม่ เพื่อการเปลี่ยนเจตคติด้วย

นอกจากหลักการดังกล่าวแล้ว Sherif & Hovland (1961) ยังได้แบ่งขอบเขตของเจตคติออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. การยอมรับ (acceptance)
2. การปฏิเสธ (rejection)
3. การไม่ตัดสินใจ (noncommitment)

การที่บุคคลจะตัดสินใจในเรื่องเจตคติ ความคิดเห็นของตนเองจะอยู่ในประเภทใดนั้น บุคคลนั้นจะต้องอาศัยการประเมิน (Evaluation) หรือการพิจารณาตัดสินใจ (Judgement) ถ้าบุคคลนั้นเต็มใจที่จะ “เห็นด้วย” กับข้อความใดก็แสดงว่า “ยอมรับ” ความคิดเห็นนั้น และในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลนั้น “ไม่เห็นด้วย” กับข้อความใดก็แสดงว่าเขา “ไม่ยอมรับ” ความคิดเห็นนั้นและถ้าบุคคลนั้น “ไม่แน่ใจ” หรือ “ไม่มีความคิดเห็น” กับข้อความใดก็แสดงว่าบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่มีการตัดสินใจในการ “ยอมรับ” หรือ “ไม่ยอมรับ”

เนื่องจากเจตคติเป็นเรื่องของความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลทุกเพศทุกวัย ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับเจตคติของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของชีวิต และเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน กล่าวคือ ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รวมทั้งประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ได้รับมีเพิ่มมากขึ้นจากวัยเด็ก ทำให้วัยรุ่นมีเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงจากคนรุ่นก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของความมั่นใจในตนเอง ความกล้าแสดงออก รวมทั้งเจตคติในเรื่องเพศของวัยรุ่นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาเจตคติทางบวกของวัยรุ่นที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

ความหมายของวัยรุ่น

ในเรื่องวัยรุ่น ได้มีผู้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ดังนี้

Sorenson (1962) กล่าวว่า คำว่า “วัยรุ่น” มาจากภาษาละตินว่า “Adolescere” ซึ่งหมายถึง “การเจริญเติบโต” หรือ “การเจริญไปสู่การมีวุฒิภาวะ” (To grow to maturity) วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยเปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่

Rogers (1972) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To grow into maturity) ซึ่งมาจากรากศัพท์เดิมคือ “Adolescere” ในภาษาละติน หมายความว่า เป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยพิจารณาเกณฑ์ความพร้อมทางด้านร่างกายที่เจริญเติบโตเต็มที่ถึงวุฒิภาวะสูงสุดพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเป็นวัยผู้ใหญ่

Hurlock (1973) ได้กล่าวถึงคำว่า “วัยรุ่น” ว่าตรงกับคำว่า “Adolescence” มีความหมายว่า “เจริญเติบโต” ซึ่งวัยนี้เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กจะพัฒนาจากการพึ่งพิงผู้ใหญ่ ไปสู่ความเป็นอิสระอย่างเห็นได้ชัดในทุก ๆ ด้าน และการที่เด็กจะมีความเจริญถึงขั้นมีวุฒิภาวะนั้น มิใช่เจริญเติบโตทางร่างกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจก็จะเจริญเติบโตไปด้วย นั่นคือ จะต้องมีการพัฒนาทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กัน ได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

Sebald (1984) กล่าวว่าวัยรุ่น(Adolescence) มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Adolescere” หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To grow into maturity) การที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นการมีวุฒิภาวะนั้นจำเป็นต้องมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปด้วยพร้อม ๆ กัน

Dusek (1987) กล่าวว่า วัยรุ่นหมายถึง วัยที่เชื่อมต่อระหว่างการเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่น

จึงไม่ใช่เป็นเพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึง การเจริญเติบโตทางสังคม ซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมในแต่ละสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2536) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยเปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว

จากคำจำกัดความของคำว่า “วัยรุ่น” ที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้กล่าวไว้ เราอาจสรุปความหมายของคำว่าวัยรุ่นได้ว่า เป็นวัยที่บุคคลพัฒนาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นระยะพัฒนาการที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

นอกจากนี้การเข้าสู่วัยรุ่นของเพศชายและเพศหญิงจะเริ่มไม่พร้อมกัน โดยจะถือเกณฑ์การเข้าสู่วัยรุ่นจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย รูปร่าง และการเจริญด้านวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ ซึ่งโดยปกติเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1 – 2 ปี และช่วงอายุของวัยรุ่นในเพศหญิงจะอยู่ระหว่าง 13 – 18 ปี ส่วนเพศชายจะอยู่ระหว่าง 14 – 18 ปี (Hurlock, 1973)

การแบ่งช่วงของวัยรุ่น

การแบ่งช่วงของวัยรุ่นนั้น มักจะกำหนดได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งวัยรุ่นต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง ดังจะเห็นได้จากพัฒนาการในแต่ละช่วงของวัยรุ่น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) ดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อยู่ในช่วงอายุ 13-15 ปี โดยเป็นช่วงที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งในช่วงนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงต่อสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป พฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นระยะนี้จึงมุ่งเข้าหาตนเอง มีความสนใจในรูปร่างของตน พึ่งพิงการถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้จากภายนอกและการเปลี่ยนแปลงร่างกายที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางเพศ

2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี ช่วงนี้เป็นช่วงที่ผ่านการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้แล้ว เด็กระยะนี้จะมุ่งความสนใจเพื่อค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นระยะนี้จะชอบอิสระ ชอบทดลอง และต้องการเป็นตัวของตัวเอง โดยมีเจตคติและค่านิยมของตนเอง ตลอดจนมีการวางแผนในอนาคต นอกจากนี้เด็กยังเริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศตรงข้ามอีกด้วย

3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อยู่ในช่วงอายุ 18-21 ปี ระยะเวลานี้เป็นช่วงสุดท้ายก่อนที่จะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นระยะที่เด็กเริ่มจัดรูปแบบของตนเอง เริ่มมีการฝึกความชำนาญในสายอาชีพของตนเพื่อมุ่งหวังจะทำในอนาคต เช่น การเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาสาขาอาชีพต่างๆ นอกจากนี้เด็กวัยนี้ยังรู้จักตนเอง และสามารถเชื่อมโยงบทบาทหน้าที่ของตนเองให้เข้ากับสังคมใหม่ที่ตนอยู่ รู้คุณค่าของชีวิตและสร้างจุดมุ่งหมายของชีวิต ตลอดจนมีมุมมองต่อสังคมกว้างขึ้น

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นตัวแทนของวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่เข้าสู่วัยรุ่นใหม่ ๆ มีการปรับตัวต่อเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ในช่วงวัยนี้เด็กจะเริ่มมีการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองโดยค้นหาว่าตนเองมีความสนใจในเรื่องอะไร รู้จักตนเอง ตลอดจนมีความสนใจแผ่กว้างไปสู่สังคม ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม เจตคติของสังคมในด้านต่าง ๆ รวมทั้งความสนใจในเรื่องเพศและการสมรส สำหรับวัยรุ่นตอนปลาย ผู้วิจัยได้เลือกศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพราะเป็นช่วงที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นช่วงที่วัยรุ่นค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองได้พอสมควร เพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับตนต่อไป ดังนั้นในช่วงวัยนี้ เด็กจะรู้จักตนเอง มีการเรียนรู้และมีประสบการณ์มากขึ้น ซึ่งอาจจะทำให้เจตคติเปลี่ยนแปลงในช่วงวัยนี้ได้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้นจะมีเจตคติทางบวกในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

พัฒนาการของวัยรุ่น

จากที่วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยเด็กอย่างมากมาย จึงนับได้ว่าพัฒนาการของวัยรุ่นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าพัฒนาการของวัยรุ่นในแต่ละด้านเป็นไปอย่างมีแบบแผนสมวัยแล้ว บุคคลนั้นย่อมมีสุขภาพที่ดีทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการใช้ชีวิตต่อไปอย่างถูกต้องเหมาะสม พร้อมทั้งจะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งพัฒนาการของวัยรุ่นนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ด้านคือ

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย

เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเป็นอย่างมาก สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการทำงานของต่อมไร้ท่อ (Ductless Gland) ซึ่งจะเริ่มทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมน อันจะมีผลต่อพฤติกรรม และพัฒนาการของเด็กมาก ซึ่งพรรณนทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2540) กล่าวว่า ต่อมไร้ท่อที่ทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมนที่สำคัญ คือ ต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) ที่อยู่ใต้สมอง โดยส่วนที่เรียกว่า ไฮโปทาลามัส ได้สร้างฮอร์โมนสองชนิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายคือ ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) และ ฮอร์โมนสำหรับกระตุ้นการทำงานของต่อมโกนาด (Gonads หรือ Sex Gland) คือ โกนาโดโทรปิก ฮอร์โมน (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนทั้งสองชนิดนี้มีส่วนผูกพันกับพัฒนาการของวัยรุ่นมาก คือ

1) ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) จะไปกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกาย ทำให้ร่างกายของวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ถ้าฮอร์โมนชนิดนี้ถูกผลิตออกมามากเกินไป ร่างกายก็จะใหญ่ผิดปกติ ถ้าผลิตมาไม่เพียงพอก็จะทำให้ร่างกายมีลักษณะเตี้ยแคระ การเจริญเติบโตทางร่างกายจะสมบูรณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย ปกติวัยรุ่นชายจะมีวุฒิภาวะทางร่างกายช้ากว่าวัยรุ่นหญิง ในช่วงนี้พัฒนาการทางร่างกายของวัยรุ่นตอนต้นเป็นไปอย่างรวดเร็วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระดูก แขน ขา มือ เท้า ความสูง น้ำหนัก

2) ฮอร์โมนกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเพศใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางเพศแบบปฐมภูมิ (Primary Sex Characteristics) คือ การเปลี่ยนแปลงของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์โดยตรง โดยไปกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Sex Gland) เช่น กระตุ้นให้รังไข่ผลิตไข่ หรือกระตุ้นให้อัณฑะผลิตอสุจิ และยังทำให้ขนาดของอวัยวะเพศเจริญขึ้น และลักษณะทางเพศแบบทุติยภูมิ (Secondary Sex Characteristics) คือ การเจริญเติบโตที่เห็นจากภายนอก ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์โดยตรง เช่น การมีหนวดเคราของเด็กชาย การขยายของสะโพกและหน้าอกของเพศหญิง หรือการเปลี่ยนของเสียง กระดูก กล้ามเนื้อ มีขนขึ้นตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศซึ่งทำให้เด็กต้องปรับตัว

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นนั้น เด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี โดยเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นประมาณอายุ 10-12 ปี และเด็กชายจะเข้าสู่วัยรุ่นประมาณอายุ 13-15 ปี สำหรับเด็กชายที่เข้าสู่วัยรุ่นช้ากว่าเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน มักจะมีปัญหาในการปรับตัวเพราะไม่สามารถทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ได้ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาวลักษณะทางเพศ

จะปรากฏในระยะนี้หลายอย่าง ทำให้วัยรุ่นมีความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วทั้งน้ำหนัก ส่วนสูง รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะต่างๆ เช่น อวัยวะเพศเจริญเต็มที่ มีลูกกระเดือก แขน ขายาว บุคลิกลักษณะที่ดูเคอะเขิน กังก้างในระยะแรก ๆ ของช่วงวัยรุ่นตอนต้นจะเริ่มเข้าที่ ใกล้เคียงผู้ใหญ่ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย คือในเพศหญิงกระดูกจะหยุดเจริญเติบโต เมื่ออายุ ประมาณ 18 ปี และ 19 ปี สำหรับเพศชาย เด็กหญิงโดยเฉลี่ยจะมีความสูงต่ำกว่าเด็กชายประมาณ 6 นิ้ว และจะมีความสูงคงตัวเมื่ออายุประมาณ 18 ปี และจะหยุดสูงเมื่ออายุประมาณ 20-21 ปี เด็กชายจะสูงกว่าเด็กหญิงไปเรื่อย ๆ จนอายุประมาณ 25 ปี (Dusek , 1987)

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์

อารมณ์จะมีบทบาทต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ดังคำเปรียบเทียบกับว่า วัยรุ่น คือ “วัย พายุบุแคม” (Storm and Stress) เนื่องจากวัยรุ่นมีอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดได้ง่าย อย่างรุนแรงเพราะ เกิดความกดดันหลายอย่าง เช่น การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ความต้องการอิสระ เป็นต้น

Rogers (1972) ได้กล่าวถึงลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่น ว่าเป็นวัยที่มีอารมณ์ที่รุนแรงเต็ม ไปด้วยความเชื่อมั่น ชอบสนุกสนาน แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา อารมณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นง่ายและเปลี่ยนแปลงได้ง่าย จะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักแสดงถึงความชอบและไม่ชอบ อย่างรุนแรง มีความต้องการที่จะเป็นอิสระ ชอบพึ่งตนเอง จึงมักขัดแย้งกับผู้ใหญ่และฝ่าฝืนกฎที่ พ่อแม่วางไว้ นอกจากนี้วัยรุ่นยังต้องการตัดสินใจเองและการยอมรับจากผู้ใหญ่รวมทั้งเพื่อนใน กลุ่ม และยังมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของรูปร่างหน้าตาของตนเอง (ทวิรัสมิ ธนาคม , 2525) วัยรุ่นเริ่มมีความรักและความต้องการทางเพศ ซึ่งทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความสนใจ ต่อเพศตรงข้าม โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นตอนต้น นอกจากนี้อารมณ์รักในวัยรุ่นจะรุนแรง หุ่่มเท ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าผิดหวังในความรักก็จะมีอาการเกลียดได้อย่างมากมาย ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายจะ มีความวิตกกังวลในเรื่องชีวิตเมื่อต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ (อุคมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ , 2530)

สำหรับลักษณะทางอารมณ์ของวัยรุ่นนั้น วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย โดยวัยรุ่น สามารถคิดและมีอารมณ์คล้อยตามสิ่งที่ได้ฟัง ได้อ่าน ได้พบ ได้เห็นและสามารถบรรยายอารมณ์ ตามจินตนาการของตนได้ นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีอารมณ์รุนแรง ซึ่งมักเกิดเมื่ออยู่รวมกลุ่มกับเพื่อน เพราะต้องการพิสูจน์ให้เห็นถึงความรักเพื่อนและความเชื่อมั่น ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างรุนแรง จึง แสดงถึงอารมณ์ที่ไม่คงที่ เปลี่ยนแปลงง่าย เนื่องจากมีความเครียดอยู่เสมอ

สาเหตุที่วัยรุ่นมีอารมณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงง่ายนั้น Rogers (1972) กล่าวว่าเนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นวัยรุ่นนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะหลายส่วน ทำให้รูปร่าง ขนาด สัดส่วน และลักษณะทางเพศเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนเด็กปรับตัวไม่ทันจึงทำให้เกิดความกังวล เครียดได้ง่าย อารมณ์ไม่คงเส้นคงวา

2. การเปลี่ยนแปลงของอวัยวะภายใน โดยต่อมไร้ท่อซึ่งนับว่ามีบทบาทสำคัญในการทำให้วัยรุ่นเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและอารมณ์ เช่น การขยายตัวของกระเพาะอาหาร ทำให้วัยรุ่นรับประทานอาหารมากขึ้น ภายในร่างกายมีการใช้พลังงานมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นเหนื่อยง่ายและต้องการพักผ่อน นอกจากนี้การทำงานของต่อมเพศทำให้วัยรุ่นเริ่มสนใจเพศตรงข้ามและเริ่มมีอารมณ์รักต่อเพศตรงข้าม มีการแต่งกายที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและมีพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้าม

3. การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ เช่น ความคาดหวังของสังคมรอบตัว การปรับตัวต่อการเรียนที่ยากขึ้น ทำให้วัยรุ่นต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์รอบข้างที่เปลี่ยนไป ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นเกิดความหงุดหงิด วิตกกังวล ไม่มั่นใจในตนเองและมีอารมณ์ที่แปรปรวน

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะปรับตัว ดังนั้นวัยรุ่นจึงมักจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่ยั่วเย้าทางอารมณ์ได้ง่ายเพราะวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว เชื่อง่าย หลงง่าย มีอารมณ์ไม่มั่นคง จึงมักเกิดปัญหายุ่งยากทางอารมณ์เสมอ (Hurlock , 1973)

ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนั้นจะมีลักษณะทางอารมณ์ที่รุนแรงแทบทุกชนิด เช่น โกรธ รัก กลัว และเจ้าคิดเจ้าแค้น เป็นต้น และมักจะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์บ่อยครั้งจนขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และสภาพแวดล้อมทางสังคม ส่วนในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย วัยรุ่นจะมีการยอมรับสภาพของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายดีขึ้น จึงทำให้พัฒนาการทางอารมณ์ดีขึ้น แต่ลักษณะอารมณ์ที่วัยรุ่นตอนปลายมักแสดงออก ได้แก่ อารมณ์โกรธ เมื่อมีปัญหา อุปสรรคเกิดขึ้นในวัยนี้ วัยรุ่นมักจะเรียนรู้ที่จะอดกลั้นอารมณ์โกรธ จึงทำให้มีอารมณ์โกรธตกค้างอยู่นานกว่าในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ลักษณะอารมณ์ที่มักเป็นปัญหาในช่วงวัยรุ่นตอนปลายที่สำคัญอีก 2 ประการ ได้แก่ อารมณ์ตึงเครียด และวิตกกังวล ซึ่งความตึงเครียดมักเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเมื่อต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ และปัญหานั้นยังทำให้เกิดความกังวลใจ นอกจากนี้ความรู้สึกไม่ทัดเทียมกับคนอื่นในด้านส่วนตัวและสังคมก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นเกิดความกังวลใจได้ ผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องช่วยแนะแนวทางที่เหมาะสมให้กับวัยรุ่น

ในการควบคุมอารมณ์ของตนเองและ ยอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตนเองจากผู้ใหญ่ เพื่อทำให้เกิดความมั่นคงทางด้านอารมณ์และจิตใจ (ประยูรศรี มณีศรี , 2532)

3. พัฒนาการทางด้านสังคม

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมของวัยรุ่นถือเป็นพัฒนาการที่สำคัญอีกด้านหนึ่ง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับเจตคติและพฤติกรรมทางสังคม กล่าวคือวัยรุ่นต้องการความเป็นอิสระในการคบเพื่อน การเที่ยวเตร่ เมื่อวัยรุ่นรู้สึกขาดความมั่นใจก็จะมีการชดเชยความรู้สึกนั้นด้วยการหันเข้าหาเพื่อน วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อนโดยการจับกลุ่มได้นาน แน่นแฟ้นและผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น กลุ่มของวัยรุ่นจะไม่มีเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกันเท่านั้นแต่มีเพื่อนต่างเพศเข้ามาสมทบด้วย รัชนีจึงเป็นการเริ่มต้นการใช้ชีวิตในกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นนั้นจะมีลักษณะการเข้ากลุ่มแบบต่างๆ กัน ลักษณะกลุ่มของเด็กวัยรุ่นนั้น Adams (1994) ได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. แก๊ง (Gang) หมายถึงกลุ่มผู้ร่วมคิดที่มีแนวคิดเดียวกัน สมาชิกของแก๊งมักจะเป็นเพศเดียวกัน มีเจตคติที่เหมือนกัน สมาชิกในกลุ่มอาจจะมาจากบุคคลต่างฐานะหรือต่างวัยและโดยส่วนใหญ่จุดประสงค์ของการรวมแก๊งมักถูกมองในด้านลบและมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Anti - social behavior) ซึ่งมักจะมีพฤติกรรมก่อความสงบสุขของผู้อื่น โดยเพศชายจะมีแนวโน้มของการเข้ากลุ่มมากกว่าเพศหญิง (Hurlock, 1975)

2. การรวมกลุ่มในลักษณะกลุ่มย่อยหรือกลุ่มเพื่อนสนิท (Cliques) กลุ่มเพื่อนสนิทของวัยรุ่นจะมีประมาณ 2-3 คน ซึ่งเป็นเพศเดียวกัน มีความสามารถและความสนใจคล้าย ๆ กัน โดยที่แต่ละคนจะมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน มีการถกเถียงกันบ้างเมื่อความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน ซึ่งกลุ่มเพื่อนสนิทนี้เกิดเมื่อแยกตัวออกจากกลุ่มใหญ่

3. กลุ่มเพื่อนสนิทที่เกิดขึ้นจากการรวมกลุ่มย่อย (Crowds) ซึ่งอาจเกิดจากการพบเจอกันในงานปาร์ตี้ หรืองานสังสรรค์ที่พบกันในกลุ่มใหญ่ โดยความสนใจของสมาชิกในกลุ่มอาจเหมือนกันหรือต่างกันได้ แต่จะเกิดความพอใจที่จับคบหากันต่อไปและไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนสนิทกันกับทุกคนในกลุ่ม แต่จะเป็นการเลือกเพื่อนที่ถูกใจมาก ๆ เป็นกลุ่มย่อย (Cliques) ต่อไป

4. การจับคู่กันหรือการเป็นเพื่อนคู่หู (Pal) หรือ (Chums) ซึ่งคือเพื่อนสนิทที่สามารถบอกความลับของกันและกันได้ มีความไว้วางใจซึ่งกันและกันมากที่สุดและสามารถพิสูจน์ให้เห็นความเป็นเพื่อนแท้ได้ นอกจากนี้ยังจะเป็นเพื่อนที่รักและให้อภัยกันได้ มีอัธยาศัย และรสนิยม

ใกล้เคียงกันและจะมีเพียง 1-2 คนเท่านั้น โดยความสัมพันธ์ของการเป็นคู่หูบางรายอาจคบกันได้ยาวนานจนถึงวัยผู้ใหญ่ การเป็นคู่หูเป็นผลจากการพัฒนามาจากกลุ่มเพื่อนสนิท

นอกจากนี้จากการศึกษาของ Whitbeck (1989) พบว่า กลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นจะต้องมีความสนใจ ค่านิยม และความคิดเห็นในเรื่องใหม่ ๆ ตรงกัน และจากการวิจัยของ Kandel (1981) พบว่า อายุ เพศ และผิวคือสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรวมกลุ่มมากที่สุด

กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเพื่อน เพื่อเป็นที่ปรึกษา สนทนา ในปัญหาหรือเรื่องต่าง ๆ ที่มีความสามารถจะเข้าใจกันได้ด้วยวัยเดียวกัน ดังนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากกว่าพ่อแม่ การคบหากับกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นจะทำให้เด็กวัยรุ่นมีการปรับตัวต่าง ๆ ตามกลุ่ม เนื่องจากวัยรุ่นจะเลือกคบเพื่อนด้วยเจตคติ หรือความสนใจที่คล้ายคลึงมากกว่าเหตุผลอื่น ๆ จึงทำให้วัยรุ่นมักมีเจตคติ และพฤติกรรมตามกลุ่มเพื่อนของตน เพราะการจะให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นนั้น วัยรุ่นจำเป็นต้องมีเจตคติ หรือพฤติกรรมในลักษณะที่คล้ายคลึงกับกลุ่มเพื่อน มิฉะนั้นวัยรุ่นจะเข้ากับกลุ่มเพื่อนที่ตนสนใจที่จะเป็นสมาชิกไม่ได้

พัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นตอนต้น มักจะมีการคบเพื่อนเป็นกลุ่มในเพศเดียวกัน ที่มีเจตคติและความสนใจเหมือนกัน ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เมื่อถึงช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเตรียมตัวเข้าสู่ผู้ใหญ่ เป็นช่วงวัยที่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักรับผิดชอบงาน ชอบอิสระ และเริ่มหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ ส่วนการคบเพื่อนนั้นในช่วงวัยนี้ก็จะเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะบางอย่างคล้ายกัน เช่น มาจากท้องถิ่นเดียวกัน เรียนห้องเดียวกัน เป็นต้น และในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเด็กจะเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนให้เหมาะสมในสังคม มีความระมัดระวังเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง และมีการปรับปรุงตนเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น (ถำเนาวิ ขจรศิลป์, 2539)

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า วัยรุ่นมีความสนใจในด้านสังคมมากขึ้น กลุ่มเพื่อนนั้นมีอิทธิพลต่อความคิดเห็น และเจตคติต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ทางสังคม เนื่องจากวัยรุ่นใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนมาก มีการสนทนา ถกเถียงกันเกี่ยวกับสังคมในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เจตคติของวัยรุ่นต่อเรื่องต่าง ๆ ในสังคมเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

พัฒนาการทางด้านสติปัญญาของวัยรุ่นนั้นปรากฏในหลายรูปแบบ เช่น พัฒนาการด้านภาษา พัฒนาการทางด้านจินตนาการ พัฒนาการทางด้านเหตุผล ซึ่ง Inhelder & Piaget (1958 cited in Berk, 1994) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นว่าอยู่ในขั้น Formal Operational Stage โดยในช่วงวัยนี้จะมีลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาที่สำคัญดังนี้

1. Hypothetico – deductive reasoning คือ มีความสามารถในการตั้งสมมติฐานและแก้ปัญหาคือ กล่าวคือ เมื่อพบปัญหา วัยรุ่นจะพยายามแสวงหาสาเหตุที่เป็นไปได้ที่ทำให้เกิดปัญหา และคิดหาวิธีแก้ปัญหาคือที่ดีที่สุดทีละขั้นตอน

2. Propositional Thought คือ มีความเข้าใจในความเป็นเหตุเป็นผลในแง่ของความเป็นจริง จากโจทย์ปัญหาหรือญาติที่กำหนดให้ เช่น จากเงื่อนไขที่กำหนดให้ โดยให้พิจารณาว่าข้อสรุปดังกล่าว ถูก , ผิด หรือไม่แน่ใจ

ข้อที่ 1 : ใบไม้ทุกชนิดเป็นสีเขียว

ข้อที่ 2 : เมเปิ้ลเป็นสีเขียว

สรุป : เมเปิ้ลเป็นใบไม้

จากเงื่อนไขที่กำหนดให้ วัยรุ่นจะตอบว่า “ไม่แน่ใจ ” เพราะเมเปิ้ลอาจจะเป็นใบไม้ก็ได้ แต่อาจจะเป็นชื่อของสิ่งอื่นที่มีสีเขียวแต่ไม่ใช่ใบไม้ก็ได้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับวัยเด็กที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ในขั้น Concrete Operational จะตอบว่า ถูกต้อง เพราะเด็กจะพิจารณาจากเหตุผลที่กำหนดให้เท่านั้น โดยไม่พิจารณาจากความเป็นจริง

จากทฤษฎีของ Piaget (1967 อ้างถึงใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ , 2530) ที่กล่าวถึงวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่มีความสามารถทางสติปัญญาอยู่ในขั้น Formal Operation ซึ่งมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล มีพัฒนาการขั้นสู่ระดับวุฒิภาวะสูงสุด คือในวัยนี้เด็กจะเริ่มคิดเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้นวัยรุ่นจึงสามารถที่จะพิจารณากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางสังคมได้ด้วยตนเอง เช่น ค่านิยมในการประพฤติปฏิบัติตนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ในวัยเด็ก เด็กจะยึดถือกฎเกณฑ์หรือค่านิยมตามผู้อื่น (Heteronomous) คือ บิดามารดา ครู อาจารย์ หรือผู้มีอิทธิพลเหนือกว่า เมื่อเด็กเติบโตขึ้นจนเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มมีกฎเกณฑ์เป็นของตนเอง (Autonomous) ซึ่งเป็นการที่เด็กมีความคิดเป็นของตนเอง สามารถพิจารณาผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำด้วยตนเอง

Kohlberg (1969 cited in Perry and Bussy , 1984) กล่าวถึงวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีระดับจริยธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ (Conventional level) ซึ่งเป็นระดับที่มีการใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากำหนดความถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง โดยเริ่มจากการยอมรับของกลุ่มมาเป็นกฎเกณฑ์ที่กำหนดโดยสังคม

การยอมรับของกลุ่มเป็นการพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ถูก ที่ควรนั้น ควรมาจากการยอมรับของกลุ่มหรือพรรคพวกเพื่อนพ้อง เช่น กลุ่มเพื่อน เป็นต้น สำหรับกฎเกณฑ์ที่กำหนดโดยสังคม เป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดไว้ ซึ่งขึ้นอยู่กับระบบ ระเบียบ ประเพณีหรือวัฒนธรรม

นอกจากนี้ Keating (1980) ได้สรุปพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของวัยรุ่น ว่ามีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ

1. วัยรุ่นมีความเข้าใจในเรื่องนามธรรมมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับวัยเด็ก โดยสามารถแยกแยะสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้
2. มีความสามารถในการทดสอบสมมติฐานได้ กล่าวคือสามารถตั้งสมมติฐานที่เป็นไปได้ โดยเข้าใจความเป็นเหตุเป็นผลของปัญหา และวัยรุ่นพยายามแก้ปัญหาคำต่าง ๆ ด้วยตนเอง
3. มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องอนาคต โดยมีการวางแผนและสำรวจความต้องการและความเป็นไปได้ของชีวิตในอนาคต เช่น การประกอบอาชีพ ชีวิตครอบครัว เป็นต้น
4. มีความสนใจในเรื่องการพัฒนาสติปัญญาของตนเองให้มีประสิทธิภาพ โดยวัยรุ่นจะมีการทดสอบความสามารถทางสติปัญญาของตนเองอยู่เสมอ
5. มีความคิดและจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ที่กว้างไกลขึ้น รวมทั้งเรื่องศาสนา ความยุติธรรม คุณธรรม และเอกลักษณ์ของตนเอง

จากพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของวัยรุ่นที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความคิด ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีความสนใจเกี่ยวกับตนเอง ทั้งในเรื่องความต้องการของตนเอง และการวางแผนชีวิตในอนาคต โดยจะนำไปสู่การค้นพบเอกลักษณ์ของตนเองในที่สุด ทำให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ได้ดีและจากการที่วัยรุ่นมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น สามารถที่จะคิดพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล อาจทำให้เจตคติในเรื่องต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป เช่น ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

ความต้องการของวัยรุ่น

เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ทำให้วัยรุ่นมีความต้องการในหลายด้านที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในหลายด้าน คือ

1. ความต้องการความรัก วัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่ต้องการความรักจากบุคคลต่าง ๆ ได้แก่ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครู และเพื่อนทั้งเพศเดียวกัน และต่างเพศ ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลง

แปลงทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจที่ไม่มั่นคง ไม่มั่นใจในตนเอง จึงต้องการให้บุคคลอื่นรักและสนใจตัวเองมากขึ้น

2. ความต้องการความเป็นอิสระมากขึ้น โดยวัยรุ่นจะต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจ วางแผนและวางโครงการของชีวิต รวมทั้งต้องการแสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ เช่น ต้องการคบเพื่อนใหม่ ๆ และทดลองทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการค้นหาความเป็นตน หรือ Ego - Identity ของตัวเอง

3. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม วัยรุ่นเป็นวัยที่ก้าวจากวัยเด็กมาสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีความสนใจสังคมมากขึ้น ต้องการให้สังคมยอมรับหรือชมเชย ต้องการชื่อเสียง ความเด่นดัง และต้องการรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่างเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อสังคม

4. ความต้องการมีอนาคต ต้องการมีความสำเร็จ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจในอาชีพต่าง ๆ ต้องการรับผิดชอบ ฟังตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคตและมีการวางแผนว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะประกอบอาชีพอะไร

5. ความต้องการอยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ และ เพื่อนต่างเพศ และต้องการความรู้ความเข้าใจทางเพศอย่างถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบังหรือโดยการหาความรู้อย่างไม่ถูกวิธี นอกจากความสนใจแล้ววัยรุ่นยังต้องการทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย เพราะเป็นวัยที่มีความสนใจเพื่อนต่างเพศ มีความรักแบบหลงใหล ใฝ่ฝัน และเป็นความรักแบบรุนแรง ไม่ค่อยมีเหตุผล นอกจากนี้ความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นในระยะนี้ เกิดเนื่องจากต่อมต่าง ๆ ภายในร่างกายของวัยรุ่นกำลังทำงานอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะต่อมเพศที่ผลิตฮอร์โมนออกมาเพื่อควบคุมการเจริญถึงขั้นมีวุฒิภาวะทางเพศ ทำให้วัยรุ่นพยายามหาทางออกเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ดังนั้นผู้ใหญ่จึงควรที่จะอธิบายเรื่องเกี่ยวกับเพศตรงข้ามให้วัยรุ่นเข้าใจ เพราะการปกปิดอาจทำให้เด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็น พยายามทดลองหาความจริงด้วยตนเองซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ได้ (สุริดา ฉายาถักษณ์ , 2531)

อาจกล่าวได้ว่า ในช่วงวัยรุ่นนั้นมีความต้องการในด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มีลักษณะเฉพาะของวัยนี้ เช่น การทำตัวเป็นจุดเด่นเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากต้องการความเป็นอิสระ แต่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากความต้องการของวัยรุ่นนั้นจะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศรวมอยู่ด้วย ซึ่งพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของวัยรุ่นนั้น ได้แก่ การเริ่มสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ มีการแสดงออกที่เรียกร้องความสนใจซึ่งกันและกัน โดยเด็กชายจะเริ่มสนใจเด็กหญิงเมื่ออายุประมาณ 14 ปี เด็กหญิงจะสนใจเด็กชายที่มีอายุมากกว่าเนื่องจากเด็ก

หญิงมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าเด็กชายวัยเดียวกัน (ประสาร ทิพย์ธารา, 2521) ถ้าวัยรุ่นสามารถปรับตัวในเรื่องเพศได้ดีและเหมาะสม วัยรุ่นก็จะสามารถผ่านพ้นพฤติกรรมที่มีปัญหาไปได้อย่างดี แต่ถ้าวัยรุ่นปรับตัวไม่ได้ หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศ ก็อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่างๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควร เป็นต้น

ความสนใจของวัยรุ่น

ความสนใจของวัยรุ่นนั้นจะแตกต่างจากวัยเด็ก เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและบทบาททางสังคมที่ได้รับในครั้งนั้น ซึ่งความสนใจของวัยรุ่นแต่ละคนจะขึ้นอยู่กับเพศ สติปัญญา สภาพแวดล้อม โอกาสในการเรียนรู้ ความสนใจของกลุ่มเพื่อน ความสนใจของครอบครัวและองค์ประกอบอื่นๆ (สุชา จันทน์อม, 2529) ซึ่ง Hurlock (1973) ได้แบ่งประเภทของความสนใจพื้นฐานของวัยรุ่นเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ความสนใจทางสังคม (Social Interests) ความสนใจทางสังคมของวัยรุ่นแต่ละคนจะไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับโอกาส สถานการณ์และกิจกรรมทางสังคม เช่น งานเลี้ยงต่าง ๆ และการพบปะสนทนากัน เป็นต้น วัยรุ่นเพศหญิงจะมีความสนใจในกิจกรรมทางสังคมเร็วกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชาย 1 - 2 ปี ความสนใจทางสังคมของเพศหญิงและเพศชายจะแสดงออกโดยแสดงความชอบในการพบปะสนทนา โดยเด็กวัยรุ่นจะชอบการพบปะกันในกลุ่มเพื่อนสนิทเพื่อสนทนากัน และเรื่องที่สนทนาจะแตกต่างกันไปตามเพศและความสนใจส่วนใหญ่วัยรุ่นเพศหญิงจะชอบสนทนาเกี่ยวกับเรื่องงานเลี้ยง การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ เรื่องตลกขบขัน เรื่องเกี่ยวกับคนตรี หนังสือนิตยสาร ภาพยนตร์ กีฬา เรื่องราวเกี่ยวกับครูและเพื่อนที่โรงเรียน ส่วนวัยรุ่นเพศชายจะชอบสนทนาเกี่ยวกับเรื่อง กีฬา การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ ภาพยนตร์ และเรื่องการเมือง นอกจากนี้วัยรุ่นยังให้ความสนใจในเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ใช้ชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบาก ได้รับความเดือดร้อน หรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคมซึ่งความสนใจในด้านนี้ วัยรุ่นจะแสดงออกโดยการเข้าร่วมกิจกรรมทั้งในโรงเรียนและในชุมชนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้น

2. ความสนใจส่วนบุคคล (Personal Interests) ซึ่งความสนใจในช่วงวัยรุ่นนี้ จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวของตัวเอง และความสนใจของแต่ละคนจะแตกต่างกัน ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะความสนใจต่าง ๆ ได้ดังนี้

2.1 ความสนใจเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ความสนใจในรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย ซึ่งวัยรุ่นจะมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า มีความพิถีพิถันในเรื่องการแต่งกาย ทรงผม การวางตัวในสังคมและการสร้างบุคลิกภาพให้เหมาะสม ซึ่งความสนใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางร่างกายและการต้องการการยอมรับจากสังคม ทำให้วัยรุ่นเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า ทรงผม เล็บ ผิวพรรณ รวมทั้งกิจกรรมารยาทที่แสดงออกมา และจากการที่วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีความสนใจในเพศตรงข้าม จึงทำให้วัยรุ่นพิถีพิถัน ในการแต่งกายมากขึ้น โดยเฉพาะวัยรุ่นเพศหญิงจะเห็นความสำคัญในเรื่องของรูปร่าง หน้าตา และการแต่งกายมากเป็นพิเศษเพื่อความดึงดูดใจต่อเพศตรงข้าม นอกจากนี้วัยรุ่นยังให้ความสนใจในเรื่องสุขภาพเพื่อให้มีรูปร่างที่ดีตามที่ต้องการอีกด้วย

2.2 ความสนใจในการแสวงหาความเป็นอิสระ วัยรุ่นนั้นมีความต้องการที่จะเป็นอิสระในการมีความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยเฉพาะเพื่อนเพศตรงข้าม โดยวัยรุ่นจะแสวงหาวิธีการสร้างความสัมพันธ์ที่ทำให้มีความสุข และแสดงออกอย่างอิสระเสรี ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ในวัยรุ่นนี้จะพยายามสร้างความเป็นตัวของตัวเอง และต่อต้านการใช้อำนาจของผู้ใหญ่ ทำให้เกิดการขัดแย้งกันระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่อยู่เสมอ นอกจากนี้วัยรุ่นยังต้องการความเป็นอิสระในการใช้จ่ายและต้องการที่จะหาเงินเพื่อนำมาสนองความต้องการของคนโดยการทำงานพิเศษเพื่อนำมาใช้ซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องเกม กีฬาต่าง ๆ ซึ่งวัยรุ่นชายจะเห็นความสำคัญของการหาเงินมากกว่าเพศหญิง (Hurlock, 1973)

2.3 ความสนใจในเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ ในช่วงวัยรุ่นนี้จะต้องการทำตัวให้เป็นที่พอใจของเพศตรงข้าม มีความสนใจในการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศตรงข้าม การสร้างเสน่ห์และความประทับใจให้แก่เพศตรงข้าม นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีความสนใจที่จะแสวงหาความรู้และบทบาทเกี่ยวกับเรื่องเพศจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เพราะความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการปรับตัวทางเพศก่อนที่จะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตการสมรสเมื่อถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งแหล่งความรู้เรื่องเพศนั้น ได้แก่ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง กลุ่มเพื่อนหนังสือและสื่อมวลชนต่าง ๆ จากการรายงานของกรมสามัญศึกษาที่ศึกษากลุ่มวัยรุ่นอายุระหว่าง 10-19 ปี เกี่ยวกับแหล่งความรู้ด้านเพศที่วัยรุ่นได้รับจากแหล่งต่าง ๆ โดยร้อยละ 17.9 ของนักเรียนได้รับความรู้ทางเพศจากหนังสือเรียน ร้อยละ 17.7 ได้รับความรู้จากครู ร้อยละ 17.0 ได้รับจากเพื่อน และจากการศึกษาของ Rubenstein et al. (1976) พบว่า ทั้งวัยรุ่นเพศชายและวัยรุ่นเพศหญิงมีความสนใจในเรื่องเพศคล้ายคลึงกัน แต่ให้ลำดับความสำคัญต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความสนใจในเรื่องเพศของวัยรุ่นเพศชายและหญิง

ลำดับที่	วัยรุ่นหญิง	วัยรุ่นชาย
1	การคุมกำเนิด	โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์
2	การทำแท้ง	ความสนุกกับการมีเพศสัมพันธ์
3	ยาเม็ดคุมกำเนิด	การร่วมประเวณี
4	โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์	การคุมกำเนิด
5	การตั้งครรภ์	ความรัก
6	ความรัก	การร่วมประเวณีทางปาก
7	ความกลัวในเรื่องเพศ	การตั้งครรภ์
8	การข่มขืน	การทำแท้ง
9	ความสนุกกับการมีเพศสัมพันธ์	ความรู้สึเกี่ยวกับเรื่องเพศ
10	การร่วมประเวณี	ยาเม็ดคุมกำเนิด
11	การรุกรานทางเพศ	ความกลัวในเรื่องเพศ
12	โสเภณี	การรุกรานทางเพศ
13		โสเภณี

จากตารางอาจสรุปได้ว่า วัยรุ่นเพศหญิงมีความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับการคุมกำเนิด การป้องกันและแก้ไขในเรื่องการตั้งครรภ์มากกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายจะมีความสนใจในเรื่องโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้วัยรุ่นยังให้ความสนใจในเรื่องความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม การมีความรู้สึกผูกพันรักใคร่มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะได้รับอิทธิพลมาจากบุคคลในสังคมและสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ละครโทรทัศน์ นวนิยาย เป็นต้น

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าลักษณะทางอารมณ์ที่จะเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น คือความรัก ซึ่งวิธีการที่วัยรุ่นจะหาประสบการณ์ เพื่อให้รู้จักความรักที่แท้จริงวิธีการหนึ่งคือการนัดพบ (Dating) ซึ่งการนัดพบนั้นคือ การที่วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีการนัดพบกันเพื่อเรียนรู้บทบาททางสังคมใหม่ๆ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับเพศตรงข้ามและทำความเข้าใจพร้อมทั้งยอมรับในเรื่องเพศของตนเองเพื่อจะพัฒนาไปสู่การมีชีวิตคู่ต่อไป แต่วัยรุ่นในปัจจุบันนั้นเข้าใจว่าการนัดพบนั้นทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และยังได้มีประสบการณ์ในการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม การมีความรัก ความผูกพัน การถูกเนื้อต้องตัวและอาจถึงขั้นการมีเพศสัมพันธ์กัน

โดยไม่มีข้อผูกมัด(noncommitment) หรือการพัฒนาความสัมพันธ์ไปสู่การสมรส (Muuss,1990) นอกจากนี้การนัดพบกับเพศตรงข้าม ทำให้เกิดการขยายตัวของกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น โดยในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนั้น กลุ่มของวัยรุ่นจะประกอบด้วย วัยรุ่นเพศเดียวกัน ส่วนช่วงวัยรุ่นตอนปลาย วัยรุ่นจะเริ่มมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเพื่อนเพศตรงข้ามเฉพาะคน (Dumphy, 1963) ซึ่งจากการนัดพบนั้นจะมีการพัฒนาความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามเป็นไปตามลำดับขั้น เช่น จากการศึกษาของ Roche (1986) ที่ศึกษาพฤติกรรมของวัยรุ่นในการนัดพบตามลำดับขั้น 5 ขั้น ได้แก่

- ขั้นที่ 1 คือ การนัดพบโดยปราศจากความชอบพอของทั้งสองฝ่าย
- ขั้นที่ 2 คือ การนัดพบที่เกิดจากความชอบพอแต่ปราศจากความรัก
- ขั้นที่ 3 คือ การนัดพบที่เกิดจากความรัก
- ขั้นที่ 4 คือ การนัดพบกับบุคคลพิเศษเพียงคนเดียว และมีความรักกัน
- ขั้นที่ 5 คือ การนัดพบหลังจากมีการหมั้นแล้ว

พบว่า ในการนัดพบขั้นที่ 1 นั้น ร้อยละ 15 ของเพศชายมีความคิดเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะมีเพศสัมพันธ์กัน ส่วนเพศหญิงนั้น พบว่ามีเพียงร้อยละ 4 ที่มีความคิดเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะมีเพศสัมพันธ์ในขั้นนี้ แต่ในการนัดพบขั้นที่ 4 และ 5 พบว่า เพศหญิงมีความคิดเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะมีเพศสัมพันธ์กันมากกว่าเพศชาย จากงานวิจัยนี้อาจกล่าวได้ว่า เพศชายนั้นต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิงตั้งแต่เพิ่งรู้จักกัน โดยที่ยังไม่มีความชอบพอกัน ส่วนเพศหญิงมีความคิดเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กันเป็นควรจะเป็นการเกิดจากความรักอย่างลึกซึ้ง มั่นคงและมีการหมั้นหมายกันเรียบร้อยแล้ว แต่ทั้งเพศหญิงและเพศชายจะมีความคิดเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะมีเพศสัมพันธ์กันเมื่อมีการหมั้นหมายกันแล้วมากที่สุด

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจที่เกิดจากอิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ ตลอดจนการเริ่มมีความรัก ความสนใจในเพศตรงข้ามที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น ซึ่งปัจจุบันนี้การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นนั้นกำลังกลายเป็นประเด็นทางสังคมที่มีความสำคัญและได้รับความสนใจจากกลุ่มนักวิชาการ และนักการศึกษาอย่างกว้างขวาง เนื่องจากพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาอีกมากมาย

โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นตอนต้นเป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศ ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ และสนใจในเพศตรงข้าม สำหรับเพศชายนั้นจะเกิดความรู้สึกทางเพศได้ง่าย และรวดเร็วเมื่อมีสิ่งมาช่วยยั่วอารมณ์ทางเพศ ซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับความรักเลยก็ได้ เช่น การคิดฝัน จินตนาการถึงรูปร่างหน้าตาของเพศตรงข้าม อันเป็นผลมาจากแรงขับทางเพศ (Sex drive) ทำให้วัยรุ่นชายต้องระบายออกเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดทางเพศ โดยในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนี้จะระบายออกมาในลักษณะของการหลั่งน้ำอสุจิระหว่างหลับหรือเรียกว่า “การฝันเปียก” ส่วนเพศหญิงจะเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นเร็วกว่าเพศชาย โดยจะมีสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ จากการมีประจำเดือน และเริ่มมีความสนใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง เนื่องจากเริ่มมีความสนใจในเพศตรงข้ามเช่นกัน ซึ่งเพศหญิงจะพยายามทำตัวให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม ส่วนในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย จะเป็นช่วงที่วัยรุ่นเริ่มปรับตัวไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ และมีการพัฒนาทางด้านจิตใจมากกว่าวัยรุ่นตอนต้น ทั้งเพศชายและเพศหญิงจะมีความสนใจในเพศตรงข้ามเฉพาะคน และมีความต้องการที่จะอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมมากขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสได้ (Sasse, 1994)

ถึงแม้ว่าวัยรุ่นจะมีความพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติได้แล้วก็ตาม แต่สังคมส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของชายและหญิง จนกว่าจะมีการสมรสกันตามประเพณีหรือมีการจดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมายดังเช่น สังคมไทย ซึ่งมีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการใช้ชีวิตคู่ที่จะต้องได้รับการยินยอมจากผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายและมีการสมรสกันตามประเพณี ดังนั้นการที่วัยรุ่นในปัจจุบันมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส จึงถือว่าเป็นเรื่องที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมไทยเป็นอย่างยิ่ง

สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นมักจะมีในกลุ่มวัยรุ่น โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ซึ่งทั้งนี้อาจเกิดจากการรับเอาวัฒนธรรมจากตะวันตกเข้ามา มาก เช่น การถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างวัยรุ่นหนุ่มสาวมากขึ้น จึงมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสได้ วันทนี วาสิกะสิน (2527) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ว่า อาจเกิดขึ้นมาจาก

1. เป็นการตอบสนองความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจ

2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะการสมรส หรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้
4. เป็นการผูกมัดเพศตรงข้าม หรือสำหรับผู้หญิงในบางครั้งเป็นเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม
5. เป็นการทำตามความยินยอมของสังคมในปัจจุบัน

วิทยา นาควัชระ (2527 อ้างถึงใน วรรณัญ กุลฉิลก , 2541) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ดังนี้

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส
2. วัยรุ่นทนการออกอ้อนของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายออกอ้อน ทำให้ฝ่ายหญิงใจอ่อน
3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟน เมื่อคบกันเป็นแฟนก็ต้องมีการได้เสีย และบางคนบอกว่า “ไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไร”
4. วัยรุ่นต้องการมีความรู้สักอยากเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งชายและหญิง
5. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่า เป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอร์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

นอกจากนี้ Kinsey (1970 cited in Bell, 1971) ได้เสนอเหตุผลที่สนับสนุนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังนี้

เหตุผลสนับสนุนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังนี้

1. ช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศ
2. นำมาซึ่งความพึงพอใจทั้งร่างกายและจิตใจ
3. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์ และพฤติกรรมทางเพศให้เข้ากับคู่สมรสได้ดีขึ้น
4. เป็นโอกาสในการเรียนรู้เทคนิคที่จะนำไปใช้ในชีวิตสมรส
5. ประสบการณ์ด้านความรักกับเพศตรงข้ามจะช่วยป้องกันพฤติกรรมรักร่วมเพศ
6. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอาจนำไปสู่การสมรสต่อไปได้

ดังนั้นอาจกล่าวสรุปถึงสาเหตุของการที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสได้ว่า เกิดจากปัจจัยที่เกิดจากภายใน เช่น แรงขับทางเพศทำให้วัยรุ่นเกิดความปรารถนาทางเพศ จึงทำให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย และจิตใจ หรืออาจเกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น เป็นการเตรียมตัวไปสู่การสมรส หรือ เป็นการปรับอารมณ์และความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่าย รวมทั้งเป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้าม นอกจากนี้ อาจเกิดจากการทำตามความนิยมของสังคมปัจจุบัน

เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ มากมาย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ อย่างหนึ่งที่มีพัฒนาการถึงขีดสุดในวัยรุ่น คือ พัฒนาการทางสติปัญญาในระย่ววัยรุ่นจะพัฒนาขึ้นทั้งด้านปริมาณและคุณภาพกล่าวคือ วัยรุ่นจะเริ่มมีความคิดอย่างมีเหตุผลและเป็นนามธรรม มีความเข้าใจเร็ว ความจำแม่นยำ มีความคิด และจินตนาการสูงและเป็นวัยแห่งการแสวงหาประสบการณ์และความรู้ความอยากรู้อยากเห็น อยากรู้อยากลองในทุกสิ่ง อยากรู้กิจกรรม มีการแสดงออก แต่เนื่องจากวัยรุ่นนั้นยังมีความคิดที่นับว่าอยู่ในวงแคบยังขาดการพิจารณาในแง่มุมต่าง ๆ อย่างรอบคอบเหมือนวัยผู้ใหญ่ เพราะวัยรุ่นยังมีประสบการณ์ไม่กว้างขวางเพียงพอ และขาดการยับยั้งชั่งใจแบบผู้ใหญ่ ไม่คิดไตร่ตรองถึงผลได้ผลเสีย (ปราณี รามสูต , 2528) ดังนั้นโอกาสที่วัยรุ่นจะมีความคิด ความเชื่อ และเจตคติที่ไม่เหมาะสม จึงมีมากหากไม่ได้รับการแนะแนวทางที่เหมาะสมที่ควร ซึ่งเจตคติของวัยรุ่นนั้นจะนำไปสู่การแสดงออกทางพฤติกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจตคติในเรื่องเพศของวัยรุ่นซึ่งเกิดจากการประสบการณ์ต่าง ๆ ที่วัยรุ่นได้รับ เช่น จากโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลต่อเจตคติของวัยรุ่นเป็นอย่างยิ่ง และเจตคติในเรื่องเพศของวัยรุ่นที่กำลังได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในปัจจุบันคือ เจตคติเกี่ยวกับมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น ดังที่ Peplau & Hill (อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) ได้แบ่งลักษณะของเจตคติของเด็กวัยรุ่นต่อความรักและการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็น 3 ประเภท คือ

1. Sexual Traditional วัยรุ่นพวกนี้จะมีลักษณะความเชื่อในเรื่องของประเพณีที่ปฏิบัติตามกันมา โดยมักมีความคิดว่าการแต่งงานต้องมาก่อนการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งความเชื่อของวัยรุ่นพวกนี้มักมีพื้นฐานมาจากจริยธรรมในสังคมและความเชื่อทางศาสนา

2. Sexual Moderate วัยรุ่นพวกนี้มีความเชื่อว่า ความรักไม่จำเป็นต้องมีการสมรส เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติเช่นนี้จะอยู่ด้วยกัน และมีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่จำเป็นต้อง

ต้องสมรสเป็นพิธีการ วัยรุ่นพวกนี้มักจะมีความคิดว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นทางหนึ่งของการเพิ่มเติมของการแสดงความรัก

3. Sexual Liberal คือ คู่วัยรุ่นที่มีความเชื่อว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยไม่จำเป็นต้องมีความรัก ไม่ใช่สิ่งที่ผิด พวกนี้จะรู้สึกว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเรื่องของความสนุก และเป็นทางหนึ่งที่จะเรียนรู้เพื่อที่จะรักคนอื่น

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นพวกที่มีความเชื่อแบบ Sexual Traditional ซึ่งมีความคิดว่าการที่บุคคลจะมีเพศสัมพันธ์กันได้ นั้นต้องมีการจัดพิธีสมรสตามประเพณี ซึ่งเป็นพื้นฐานมาจากจริยธรรมและความเชื่อทางศาสนาของสังคม เช่นเดียวกับสังคมไทยในอดีตที่มีความเชื่อในลักษณะนี้ กล่าวคือ การที่บุคคลสองคนจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ นั้น จะต้องเริ่มจากการยินยอมของญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย มีพิธีการสู่ขอและการจัดพิธีการสมรสตามประเพณี บุคคลทั้งสองจึงจะสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ แต่ในปัจจุบันสังคมไทยได้รับเอาวัฒนธรรมของชาติตะวันตกในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเข้ามาโดยผ่านทางสื่อต่าง ๆ ทำให้วัยรุ่นไทยส่วนใหญ่เปลี่ยนเจตคติจากเดิมไปสู่การมีความเชื่อในลักษณะที่ 2 คือ Sexual Moderate ซึ่งเชื่อว่าการที่ชายและหญิงรักกัน ไม่จำเป็นต้องมีการสมรสกันตามประเพณี และสามารถอยู่ด้วยกัน มีเพศสัมพันธ์กันได้ ซึ่งความเชื่อในลักษณะนี้ของวัยรุ่นไทยกำลังมีแนวโน้มมากขึ้น เช่น จากการสำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะผู้เชี่ยวชาญด้านประชากร (2539 อ้างถึงใน วรรุญญ กุลคิลก) พบว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนอาชีวศึกษาชายกับหญิงที่ไม่ใช่หญิงบริการทางเพศมีแนวโน้มมากขึ้น จากเดิมที่มี ร้อยละ 27 ในปี 2536 เป็นร้อยละ 36.5 ในปี 2538 และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงก็มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน คือ จากเดิมที่ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์ ร้อยละ 4.4 ในปี 2536 เป็นร้อยละ 6.2 ในปี 2538 นอกจากนี้จากการศึกษาของ กุลยา สุหรัยพรหม (2538) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ และสายอาชีพในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี พบว่า ร้อยละ 2.7 ของนักเรียนหญิงสายสามัญและสายอาชีพเคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์ โดยส่วนใหญ่มีคู่อุปถัมภ์เพียง 1 คน ยกเว้น ร้อยละ 0.5 ของนักเรียนหญิงสายอาชีพที่มีคู่อุปถัมภ์ถึง 2 คน โดยร้อยละ 1.1 จะไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อุปถัมภ์เลย สำหรับนักเรียนชายทั้งสายสามัญและสายอาชีพ และร้อยละ 25 เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือคู่อุปถัมภ์ โดยร้อยละ 6.9 ของนักเรียนชายสามัญ และร้อยละ 19.4 ของนักเรียนชายสายอาชีพ มีจำนวนคู่อุปถัมภ์ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ซึ่งร้อยละ 16.6 จะมีการใช้ถุงยางอนามัยเพียงบางครั้ง และร้อยละ 9.2 นั้น ไม่เคยใช้

ดูยางอนามัยเลย สำหรับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ขายบริการทางเพศนั้น ร้อยละ 17.6 ของนักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย ซึ่งจะมีเพียงร้อยละ 11.9 ที่มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในวัยรุ่นของสังคมไทย มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสว่าไม่ใช่เรื่องที่ผิด และถ้าต่อไปในอนาคตข้างหน้าที่ตั้งคมเปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งวัยรุ่นมีเจตคติเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในลักษณะที่ 3 คือ Sexual Liberal ซึ่งเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องสนุกสนาน สามารถที่จะมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่ได้มีความรัก และถือว่าไม่ได้เป็นสิ่งผิดแล้ว คงจะทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอีกมากมาย เช่น การตั้งครร์กเด็กที่ถูกทอดทิ้ง การทำแท้ง การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรืออาจเกิดปัญหาการฆ่าตัวตาย เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิจัย พอสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นนั้น พบว่า มีผู้สนใจที่จะศึกษาในเรื่องดังกล่าวมากมาย ซึ่งเพศ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยมีผู้ศึกษาถึงปัจจัยทางเพศที่มีผลต่อเรื่องดังกล่าวในต่างประเทศดังเช่น งานวิจัยของ Jersild (1963 อ้างถึงใน อมรรัตน์ เสวตนันท์, 2529) ศึกษาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นที่เป็นนักศึกษา พบว่า ร้อยละ 75 ของนักศึกษาชายมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ในขณะที่นักศึกษาหญิงมีเพียง ร้อยละ 30 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Sarrel (1972 cited in Roscoe, 1973) ที่ทำการศึกษาและสำรวจนักศึกษาในวิทยาลัย พบว่า ร้อยละ 40 ของเพศหญิง และร้อยละ 60 ของเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และยังพบว่า เพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศคือ เพศชายเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสครั้งแรกของผู้ชายมักจะไม่ใช่คู่มั่นหรือคู่รัก แต่สำหรับหญิงมักจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสครั้งแรกกับชายคนรัก และต่อมาในปี ค.ศ. 1974 Hunt (1974 cited in Mc Carry, 1975) พบว่า ร้อยละ 73 ของเพศชายยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และร้อยละ 68 ของเพศหญิงยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ต่อมาในปี 1975 Cowing (1975 อ้างถึงใน อมรรัตน์ เสวตนันท์, 2529) ศึกษาในเรื่องเดียวกัน พบว่า ร้อยละ 77 ของนักศึกษาชายมีเพศสัมพันธ์ก่อน

การสมรส และพบร้อยละ 76 ของ นักศึกษาหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และจากการ สุ่มตัวอย่างสำรวจทั่วประเทศของนิตยสารเพลย์บอย Chilman (1976 อ้างถึงใน อมรรัตน์ เสวตนันท์, 2529) พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเพิ่มมากขึ้นในกลุ่มนักศึกษา โดยพบ ร้อยละ 85 ของนักศึกษาชาย และพบร้อยละ 60-70 ในนักศึกษาหญิง และต่อมาใน ค.ศ. 1984 จากการศึกษาของ Schur (1984) ซึ่งศึกษานักศึกษาระดับวิทยาลัย พบว่า ร้อยละ 75 ของนักศึกษา ชาย เคยมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสูงกว่านักศึกษาหญิงซึ่งเคยมีเพศสัมพันธ์ ถึงร้อยละ 60 สำหรับในกลุ่ม ที่ไม่ได้เป็นนักศึกษา ซึ่งอยู่ในช่วงอายุเดียวกัน พบว่า ร้อยละ 79 ของวัยรุ่นชาย เคยมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสูงกว่าเพศหญิง ที่พบ ร้อยละ 72 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยต่อมาของ Orr, Wilbrandt, & Brack (1989) ซึ่งการศึกษาเรื่อง “ การรายงานพฤติกรรมทางเพศและการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น ” (Reported sexual behaviors and self-esteem among adolescents) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศโดยวิธีตอบแบบสอบถาม และวิธีบันทึกด้วยตนเองของนักเรียนมัธยม ศึกษาระดับ 7 8 และ 9 จำนวน 677 คน ร้อยละ 50 เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และร้อยละ 50 เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 12-16 ปี จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ร้อยละ 55.5 เคยมีเพศสัมพันธ์ และร้อยละ 7 มีเพศสัมพันธ์ในสัปดาห์ที่ผ่านมา ร้อยละ 70 ของ เพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ในขณะที่ร้อยละ 41 ของเพศหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์

ต่อมา Egger (1993) ได้ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน 4 แห่ง ใน เมืองมานากัว ประเทศนิการากัว จำนวน 451 คน เป็นนักเรียนชาย 155 คน นักเรียนหญิง 296 คน พบว่า ร้อยละ 64 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ โดยร้อยละ 90 ของนักเรียนชายเคยมี เพศสัมพันธ์ ส่วนในเพศหญิงพบ ร้อยละ 50 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ในปีต่อมา Luster & Small (1994) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน วัยรุ่นอายุ 13-19 ปี จำนวน 2,567 คน จาก 4 เมือง ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ พบว่า ร้อยละ 35 ของวัยรุ่นหญิง และ ร้อยละ 41.8 ของวัยรุ่นชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว นอกจากนี้ได้มีผู้สนใจทำการศึกษาตัวแปรเพศที่มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น โดย Werner-Wilson & Jay (1998) ที่ทำการศึกษารื่องความแตกต่างทางเพศของวัยรุ่น มีผลต่อเจตคติ ต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 1,587 คน พบว่า ปัจจัยทางครอบครัว เช่น จำนวนพี่น้อง ความสัมพันธ์กับบิดามารดาและสถานภาพทางครอบครัว มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชาย นั้นปัจจัยส่วนบุคคล เช่น การควบคุมตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง มีผลต่อเจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง และในปี 1999 ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทาง

เพศของวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงในวิทยาลัย และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดย Shuaytong, Thangsuwan, & Liamsombat (1999) พบว่า ร้อยละ 17.9 ของเพศชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15 - 24 ปี และร้อยละ 3.7 ในวัยรุ่นเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15-24 ปี

นอกจากนี้ในประเทศไทย มีผู้ให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเจตคติ(ทัศนคติ)ต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากมายเช่นกัน ซึ่งพบว่ามี ความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงทั้งในเรื่องเจตคติและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังเช่น การศึกษาของ จำเรียง ภาวิจิตร (2518 อ้างถึงใน พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า, 2528) ที่ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับสังคมและครอบครัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 จากทุกคณะ ปรากฏว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการทดลองมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในหมู่นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงแตกต่างกันมาก ร้อยละ 39.83 ของนักศึกษาชายเห็นว่าไม่ควรปฏิบัติเลย ขณะที่ร้อยละ 83.33 ของนักศึกษาหญิงเห็นว่าไม่ควรปฏิบัติเลย ร้อยละ 25.54 ของนักศึกษาชายเห็นว่าควรปฏิบัติ

และต่อมาในปี พ.ศ. 2521 อุทิศ เชาวลิต (2521) ได้ทำการศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการสมรสของนักศึกษาโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพฯ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อย่างไรก็ตามนักศึกษามีแนวโน้มเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนการศึกษาของ อนุลักษณ์ นิธิรัช (2525) เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง การสมรสและการหย่าร้างของนักศึกษามหาวิทยาลัยครุภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยครุภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง จำนวน 691 คน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง การสมรส และการหย่าร้าง แตกต่างกันตามตัวแปรด้านเพศ สถานภาพการสมรส และระดับชั้นเรียน แต่ไม่แตกต่างกันตามตัวแปรด้านอายุ ลักษณะที่อยู่อาศัย และคณะวิชา ส่วนเรื่องความบริสุทธิ์ทางเพศนั้น นักศึกษาหญิงไม่เห็นด้วยมากกว่านักศึกษาชาย ที่ว่าการมีเพศสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกันในกำลังศึกษาอยู่ ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา และยังพบอีกด้วยว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงต่างเห็นด้วยว่า ชายไม่ควรคำนึงถึงพรหมจรรย์ของหญิงที่จะสมรสด้วย

ต่อมาจริยา พงศ์วิวัฒน์ (2526) ได้ศึกษาทัศนคติในเรื่องการมีคู่รัก การเลือกคู่ครอง และการสมรสของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับพฤติกรรมการจับมือถือแวนของคู่รักว่าไม่ใช่สิ่งเสียหาย โดยนักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักศึกษาหญิง และนักศึกษาชายเห็นว่า การที่คู่รักได้เสียกันก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา แต่นักศึกษาหญิงไม่เห็นด้วย นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งหมดเห็นด้วยกับทัศนคติที่ว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรส และเป็น

เรื่องเสื่อมเสียที่ผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรส โดยนักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ย เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงกว่านักศึกษาหญิง ส่วนในเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นสิ่งสำคัญมากหรือไม่ ปรากฏว่านักศึกษาชายไม่เห็นด้วย ส่วนนักศึกษาหญิงนั้น เห็นด้วย ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศนั้น พบว่า ร้อยละ 82.05 ของนักศึกษานั้นยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วจะเป็นนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง โดยนักศึกษาชายจะมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่นักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคนรักเท่านั้น และในขณะเดียวกันได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นการศึกษาของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526) ศึกษาเรื่องความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จำนวน 658 คน เป็นชาย 274 คน หญิง 384 คน พบว่า ร้อยละ 21.3 ของนักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งส่วนมากเป็นนักเรียนชาย โดยร้อยละ 69.3 มีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี ร้อยละ 26.4 มีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก ร้อยละ 4.3 ของนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่อรัก

นอกจากนี้ ได้มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา มหาวิทยาลัยโดย พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528) พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มยินยอมให้ผู้ชายและผู้หญิงสามารถมีพฤติกรรมทางเพศได้มากขึ้นตามสถานภาพของความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง คือ นักศึกษายินยอมให้ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงที่เป็นคู่หมั้นกัน สามารถออกจูบแล้วโลม และร่วมเพศกัน ได้มากกว่าผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นคู่อรักกันเฉย ๆ โดยร้อยละ 11.2 ของนักศึกษายินยอมให้ชายและหญิงมีพฤติกรรมจูบได้ในกรณีที่ชอบกัน ร้อยละ 29.1 ยินยอมให้มีพฤติกรรมจูบได้เมื่อรักกัน และร้อยละ 47.2 ยินยอมให้มีพฤติกรรมจูบได้เมื่อเป็นคู่หมั้นกัน ส่วนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์นั้น ร้อยละ 4.9 ของนักศึกษายินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ในกรณีที่ชอบกัน ร้อยละ 13.1 ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์เมื่อรักกัน และร้อยละ 23.4 ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์เมื่อเป็นคู่หมั้นกัน และพบว่า นักศึกษาชายยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงกว่านักศึกษาหญิง คือ ร้อยละ 49.7 ของนักศึกษาชายยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ขณะที่ร้อยละ 12.5 ของนักศึกษาหญิงยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

ส่วนการศึกษาของรัตนา ธนาพรตั้งสุทธิ (2528) ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในหมู่นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ พบว่า ร้อยละ 75 ของนิสิตนักศึกษาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียถ้าเพศหญิงจะแสดงให้เห็นว่ามีความต้องการทางเพศ ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวพอจะแสดงให้เห็นว่ามี การยอมรับเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของสตรีมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ร้อยละ 66.33 ของนิสิตนักศึกษา เห็นว่าหญิงที่ดีควรรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะถึงวันสมรส และร้อยละ 96.33 ของนักศึกษาเห็นว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อน แต่

เห็นว่าเป็นเรื่องเสียมเสียด ถ้าผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรส โดยพบร้อยละ 47.33 ของนักศึกษาที่เห็นด้วย และร้อยละ 52.38 ที่ไม่เห็นด้วย สำหรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคนของผู้หญิงนั้น พบว่า ร้อยละ 79.66 ของนิสิตนักศึกษามีทัศนคติไปในทางที่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าละอายที่ผู้หญิงจะมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคน ซึ่งผู้วิจัยให้ทัศนะไว้ว่า ในขณะที่สังคมผ่อนปรนให้มีการยอมรับการที่ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคน เช่น มีภรรยา น้อย หรือเที่ยวโสเภณี แต่สำหรับผู้หญิงแล้วสังคมให้ภาพที่ตรงกันข้าม ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับชายมากกว่า 1 คน จะได้รับการมองจากสังคมว่าไม่ดี น่าละอาย ส่วนการที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคนนั้น ร้อยละ 76.66 ของนิสิตนักศึกษามีทัศนคติที่เห็นด้วยว่าเป็นเรื่องธรรมดา และร้อยละ 96.66 ของนิสิตนักศึกษามองเห็นว่า ผู้หญิงที่ดีควรซื่อสัตย์ต่อสามี จะไม่ไปมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น แต่ร้อยละ 75 ของนักศึกษาเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ชายสมรสแล้วจะไปหาความสุขทางเพศนอกบ้าน

และจากการศึกษาของสุมนา ชุมพูนทวีป(2529) ที่ได้ศึกษาทัศนคติและแหล่งความรู้เกี่ยวกับเรื่องทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 21 โรงเรียน 4,377 คน พบว่า ร้อยละ 77.7 ของนักเรียนได้รับข่าวสารข้อมูลเรื่องเพศจากนิตยสาร รองลงมาคือ จากครู และเพื่อน และนักเรียนให้ความน่าเชื่อถือข่าวสารที่มาจากครูมากที่สุด ด้านทัศนคติต่าง ๆ พบว่า ร้อยละ 39.3 ของนักเรียนเห็นด้วยว่าผู้ชายควรจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรส ร้อยละ 15.7 ของนักเรียนมีทัศนคติว่า ผู้หญิงควรจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนการสมรส

นอกจากนี้ ชวนชม สกนธรัตน์ (2530) ได้ทำการศึกษานักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนอาชีวศึกษาปีที่ 1-3 พบว่า ร้อยละ 16.1 ของนักเรียนชายและหญิง มีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 96.3 ของนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง ร้อยละ 3.7 ของนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชาย ร้อยละ 52 ของนักเรียนชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ร้อยละ 74.1 ของนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ร้อยละ 31.3 ของนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ร้อยละ 13.9 ของนักเรียนหญิงตั้งครรถ้องกันไม่พึงปรารถนา ซึ่งร้อยละ 45.6 ของนักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่ใช่เรื่องเสียหาย ร้อยละ 38.38 ของนักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นว่าการร่วมเพศเป็นการระบายความเครียดอย่างหนึ่ง ชายและหญิงก็อาจจะจะมีเพศสัมพันธ์ได้หากมีความต้องการ และร้อยละ 36.1 ของนักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นว่าการเปลี่ยนคู่นอนเป็นเรื่องธรรมดา นอกจากนี้ยังพบว่า สาเหตุที่นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันแล้วเลิกร้างกันไป สาเหตุส่วนใหญ่เป็นเพราะฝ่ายชาย ซึ่งมีต้นเหตุมาจากเรื่องชู้สาว

เป็นสำคัญ และในปีเดียวกัน สันทัด เสริมศรี และ สืบพงษ์ ไชยพรรค (2530) ศึกษาความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่น ในเขตเมืองส่วนภูมิภาค ในสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพอายุ 17-19 ปี จำนวน 510 คน พบว่า ร้อยละ 39.2 ของกลุ่มวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 62.4 ของเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์ และร้อยละ 12.3 ของเพศหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์

ในปีต่อมา จุฑามาศ นุชนารถ (2531) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนทั้งเพศชายและหญิง จำนวน 836 คน พบว่า ร้อยละ 23.3 ของกลุ่มนักเรียนที่ทำการศึกษามีเพศสัมพันธ์ โดยร้อยละ 27.5 ของเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ ส่วนร้อยละ 5.9 ของเพศหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก

นอกจากนี้ เกื้อ วงศ์บุญสิน และเขาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม (2532) ได้ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนอายุ 15-24 ปี ที่ยังโสดทั้งในและนอกเขตเมือง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 1,018 คน พบว่า ในกรณีของการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 17.1 ของเยาวชนไทยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ โดยร้อยละ 30.1 ของเยาวชนชายมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ มีเพียงร้อยละ 3.1 ของเยาวชนหญิงมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ

สำหรับปี พ.ศ. 2538 กฤตยา อาชวนิจกุล และวราภรณ์ แซ่มสนิท (2538) ได้ทำการศึกษาแนวทางการเปลี่ยนแปลงค่านิยมในการซื้อประเวณี พบว่าวัยรุ่นชายไทยปัจจุบันมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกกับเพื่อนมากกว่าจากการซื้อประเวณี และเห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาในยุคสมัยปัจจุบัน วัยรุ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะมีเจตคติในเชิงยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ แต่วิธีคิดต่างกันระหว่างหญิงกับชายคือ

1. วัยรุ่นชายมองว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ผู้ชายเป็นฝ่ายได้เปรียบ ได้รับความสนุก โดยฝ่ายหญิงเป็นผู้ที่ยอมรับสภาพที่เสียเปรียบ วัยรุ่นชายเห็นการสร้างความสัมพันธ์ เป็นการแสวงหาโอกาสทางเพศ ในขณะที่วัยรุ่นหญิงก็ตระหนักถึงความเสียเปรียบเมื่อเกิดปัญหาขึ้น
2. วัยรุ่นชายเห็นว่าการมีประสบการณ์ทางเพศ เป็นเรื่องน่าภูมิใจ นำเปิดเผย ส่วนวัยรุ่นหญิงถือเป็นเรื่องเสื่อมเสีย และเป็นเรื่องไม่ควรเปิดเผย
3. วัยรุ่นชายไม่ค่อยมีความตระหนักถึงปัญหาที่จะติดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การตั้งครรภ์ของหญิง แต่วัยรุ่นหญิงจะมีความวิตกกังวลในเรื่องของปัญหาเหล่านี้มากกว่าวัยรุ่นชาย

4. ในเรื่องพรหมจรรย์ของหญิงไทยนั้น พบว่า วัยรุ่นชายและหญิงต่างให้ความสำคัญกับเรื่องนี้น้อยลง แต่ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่หมดความสำคัญลงไปทีเดียว เพราะความเห็นของวัยรุ่นชายยังเลือกหญิงบริสุทธิ์มากกว่า ถ้าหากจะต้องสมรสด้วย

5. กระบวนการเรียนรู้ทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายที่มีอิสระทางเพศมากขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่กลับมีวิถีคิดเรื่องความสัมพันธ์กับหญิงยังคงรูปแบบเดิม ๆ ทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงทางเพศกระทำต่อหญิง เช่น ทำให้เพศหญิงตั้งครรภ์แล้วไม่รับผิดชอบการควบคุมทางเพศ ตลอดจนถึงการข่มขืน

ต่อมา ณัฐวดี วิชิธรรม (2539) ได้ทำการศึกษาทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษานักเรียนชายและนักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชายยอมรับทัศนคติในเรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ยอมรับทัศนคติในเรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และจากการศึกษาของ ระพีพรรณ ภูผกาพันธ์พงษ์ (2540) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรส และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรส ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักเรียนอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างชายยินยอมให้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหญิง และต่อมาได้มีการศึกษาทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดย วรรณกุลคิดล (2541) พบว่า นิสิตเพศชายยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตเพศหญิง และนิสิตที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนยอมรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านิสิตที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสทั้งหมดที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า เพศ เป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยเพศชายส่วนใหญ่นั้นเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสำคัญที่มีผลทำให้พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกัน คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับอายุ ที่มีผู้สนใจศึกษาในต่างประเทศ ดังเช่น การศึกษาของ Offer (1971) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศในกลุ่มเด็กวัยรุ่น โดยวิธีการศึกษาระยะยาวจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาเพศชาย 73 คน เพศหญิง 100 คน โดยเริ่มต้นทำการศึกษาคั้งแต่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาตั้งแต่เข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จนกระทั่ง

จบมัธยมศึกษา และเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า ร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจะกระทำได้เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาแล้ว เพราะกลัวว่าจะเกิดปัญหาการตั้งครรภ์ ซึ่งเป็นอุปสรรคในการศึกษา ร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วขณะศึกษาอยู่ในช่วงปลายของชั้นมัธยมปีที่ 3 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 เมื่อเข้าเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 และเพิ่มเป็นร้อยละ 50 ขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 ต่อมา Hopkins, Zelink, & Kantner (1972) ได้ทำการศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์ในเด็กวัยรุ่น โดยสุ่มตัวอย่างสตรีอเมริกันผิวขาว จำนวน 3,132 คน พบว่า ร้อยละ 11 ของกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสครั้งแรก เมื่ออายุ 15 ปี และร้อยละ 40 มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเมื่ออายุ 20 ปี และการศึกษาในปี 1990 ของ Kipke, Futterman, & Hein (1990) ที่การศึกษาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า ร้อยละ 60 ของวัยรุ่นชายเคยมีเพศสัมพันธ์ และร้อยละ 50 ของวัยรุ่นหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งโดยเฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี สำหรับการศึกษาวิจัยในปีถัดมา ของ Odujinrin (1991) ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง กิจกรรมทางเพศ การปฏิบัติในการวางแผนครอบครัว และการทำแท้งของวัยรุ่นในประเทศไนจีเรีย โดยสุ่มวัยรุ่นจำนวน 950 คน จากโรงเรียนสตรีในระดับมัธยมศึกษา พบว่า ร้อยละ 29 ตอบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์ เมื่ออายุต่ำสุด คือ 12 ปี และจากการศึกษาในปีเดียวกัน โดย Rosero (1991) ที่ศึกษาเหตุการณ์ แนวโน้ม และปัจจัยกำหนดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในคอสตาริกา โดยการสัมภาษณ์สตรีอายุระหว่าง 15-24 ปี ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากทั่วประเทศ พบว่า ร้อยละ 10 ของสตรีอายุระหว่าง 17-19 ปี เริ่มมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และจะเพิ่มเป็นร้อยละ 38 เมื่อมีอายุครบ 20 ปี กล่าวคือ กลุ่มวัยรุ่นสตรีที่มีอายุน้อยมีแนวโน้มจะมีการเสี่ยงต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสน้อยกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า

จากการศึกษาในปี 1992 โดย U.S. Centers for Disease Control (1992 cited in Berk, 1994) พบว่า ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายนั้นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกค่อนข้างเร็วคือ เมื่ออยู่ในเกรด 9 ในนักเรียนชายนั้นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วกว่าเพศหญิง ต่อมาในปี ค.ศ. 1993 มีผู้สนใจศึกษาเรื่องความรู้ เจตคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดย Egger (1993) ได้ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน 4 แห่ง ในเมืองมานากัว ประเทศนิการากัว จำนวน 451 คน เป็นนักเรียนชาย 155 คน นักเรียนหญิง 296 คน พบว่า ร้อยละ 64 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ โดยร้อยละ 90 ของนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนในเพศหญิงพบ ร้อยละ 50 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และอายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายอยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งโดยเฉลี่ยพบที่ระดับอายุ 15 ปี ส่วนนักเรียนหญิงพบในระยะวัยรุ่นตอนปลาย โดยเฉลี่ยพบที่ระดับอายุ 17 ปี

ส่วนงานวิจัยต่อมาในปี 1994 ของ Luster & Small (1994) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-19 ปี จำนวน 2,567 คน จาก 4 เมือง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ร้อยละ 35 ของวัยรุ่นหญิง และ ร้อยละ 41.8 ของวัยรุ่นชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว และการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ส่วนจำนวนคู่นอนนั้น พบว่า ร้อยละ 44 ของวัยรุ่นหญิง และร้อยละ 34 ของวัยรุ่นชายที่มีคู่นอนเพียงคนเดียว ในขณะที่วัยรุ่น ร้อยละ 16.6 ของวัยรุ่นหญิงและร้อยละ 28 ของวัยรุ่นชายมีคู่นอนถึง 5 คน หรือมากกว่านั้น นอกจากนี้จากการศึกษาของ Ferinawaty (1995) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 201 คน พบว่า ร้อยละ 29.4 ของนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะรายงานว่าเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ในช่วงอายุ 16-18 ปี โดยบุคคลแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยคือ คู่รัก ซึ่งส่วนใหญ่ ร้อยละ 39 ของนักเรียนจะไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย

ต่อมาจากการศึกษาของ Chewing & Koningsveld (1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่น โดยศึกษากับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในเกรด 7, 9 และ 11 พบว่า ร้อยละ 25 ของนักเรียนทั้งหมด มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกขณะศึกษาอยู่เกรด 7 ร้อยละ 19 มีเพศสัมพันธ์ในเกรด 9 และร้อยละ 43 มีเพศสัมพันธ์ในเกรด 11 ซึ่งสรุปได้ว่าทั้งนักเรียนชายและหญิงมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเพิ่มขึ้นตามอายุ

นอกจากนี้ในประเทศไทยมีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเจตคติ และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งพบว่า อายุจะมีผลทำให้เจตคติและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นแตกต่างกัน เช่น จากการศึกษาของปราโมทย์ ประสาทกุล (2530) เรื่องพฤติกรรมทางเพศก่อนการสมรสของวัยรุ่นในเขตเมืองและชนบท จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เป็นวัยรุ่นจากเขตเมือง และเขตชนบท เขตละ 192 คน พบว่า อายุ เป็นปัจจัยที่แสดงความแตกต่างที่สำคัญระหว่างผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยอัตราส่วนของวัยรุ่นหญิงอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ต่อวัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจะเท่ากับ 4:1 ผู้วิจัยได้อภิปรายว่า อาจเป็นเพราะวัยรุ่นที่มีอายุมากขึ้น จะมีความรู้สึกทางเพศเพิ่มขึ้น มีความคุ้นเคยกับเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่า และในปีต่อมาได้มีการศึกษาของจุฑามาศ นุชนารถ (2531) ที่ศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิด ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ร้อยละ 10.5 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุ 15 ปี เคยมีเพศสัมพันธ์ และเมื่ออายุมากขึ้นแนวโน้มของการมีเพศสัมพันธ์ก็ยิ่งสูงขึ้นด้วย คือ ร้อยละ 38.5 ของนักเรียนอายุ 19 ปีขึ้นไปนั้นเคยมีเพศสัมพันธ์

นอกจากนี้ วิจิตร ศรีสุพรรณ (2533) ได้ทำการศึกษาความรู้ ความคิดเห็น และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ร้อยละ 32.4 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุระหว่าง 15-19 ปี โดยร้อยละ 38.7 ของเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง ต่อมาจุฑารัตน์ ห้าวหาญ (2539) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 434 คน พบว่า ร้อยละ 25.8 ของกลุ่มตัวอย่าง เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุต่ำสุดคือ 8 ปี สูงที่สุด 19 ปี โดยร้อยละ 59.8 ของผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ เพื่อนหญิง

จากการที่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นนำมาซึ่งปัญหาต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาสำคัญที่กำลังเป็นภัยคุกคามอยู่ในทุกสังคมทั่วโลก ที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก็คือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ซึ่งรักษาให้หายขาดได้ยาก และโรคบางชนิดก็ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้เลย เช่น โรคเอดส์ ทำให้มีผู้ให้ความสนใจศึกษาทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย ถึงผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งก็คือ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังเช่น การศึกษาในต่างประเทศของ Orr, Wilbrandt & Brack (1989) ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง “ การรายงานพฤติกรรมทางเพศและการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น ” (Reported sexual behaviors and self-esteem among adolescents) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศโดยวิธีตอบแบบสอบถามและวิธีบันทึกด้วยตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษา ระดับ 7 , 8 และ 9 จำนวน 677 คน ร้อยละ 50 เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 12 – 16 ปี และร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง พบว่า ร้อยละ 8 เคยป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์พบว่า คนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ระดับสูงนั้นมีโอกาสที่จะเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง

และในปีเดียวกันนี้ Goodman & Coball (1989) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “ ความรู้ เจตคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นที่เป็นรักร่วมเพศเมืองนิวยอร์ก ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นโดยสำรวจในกลุ่มวัยรุ่นเมืองนิวยอร์ก จำนวน 196 คน พบว่า ร้อยละ 12 ของกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ร้อยละ 25 เคยมีเพศสัมพันธ์ทางปาก ร้อยละ 8 เคยมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก จากการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับที่ดี แต่ยังคงมีความเข้าใจผิดในบางประเด็นเกี่ยวกับการติดต่อของโรคคือ พบ ร้อยละ 52 ที่เชื่อว่าการให้เลือดสามารถติดเชื้อโรคเอดส์ได้ และในด้านพฤติกรรม ร้อยละ 39 ตอบว่าจะเปลี่ยนพฤติกรรมภายใน 6 เดือนเนื่องจากการตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์ ส่วนการศึกษาในประเทศไทยของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยม

ศึกษาตอนปลายสายสามัญจังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนทั้งเพศชายและหญิง จำนวน 836 คน พบว่า ร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีประวัติเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และงานวิจัยของจุฑารัตน์ หัวหาญ(2539) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 434 คน พบว่า ร้อยละ 54.4 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีการคุมกำเนิดบ้างเป็นครั้งคราว และวิธีการคุมกำเนิดที่นิยมใช้มากคือ ถุงยางอนามัย ซึ่งพบถึง ร้อยละ 79.2 ของกลุ่มตัวอย่าง และพบว่า ร้อยละ 3.6 ของกลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาเกี่ยวกับการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จะเห็นได้ว่าเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสโดยไม่มีการป้องกันอย่างถูกวิธี

ปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ได้มีผู้สนใจศึกษาไว้ก็คือ การตั้งครรภ์และการทำแท้ง เช่น การศึกษาของ ชวนชม สกนธรัตน์ (2530) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนอาชีวศึกษาปีที่ 1-3 พบว่า ร้อยละ 13.9 ของนักเรียนหญิงเคยตั้งครรภ์ก่อนการสมรส นอกจากนี้ วิจิตร ศรีสุพรรณ (2533) ได้ทำการศึกษาความรู้ ความคิดเห็น และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ร้อยละ 4.5 ของนักเรียน และนักศึกษาเคยทำแท้งหรือพาคุ้รักไปทำแท้ง ส่วนการศึกษาของ สุมณา ชมพูทวีป (2533) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ทางเพศ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า ร้อยละ 6.4 ของนักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 0.8 ของนักเรียนหญิงเคยตั้งครรภ์ ร้อยละ 3.1 ของนักเรียนชายทำให้คุ้รักตั้งครรภ์ ร้อยละ 11 ของนักเรียนหญิงเคยทำแท้ง และร้อยละ 3 ของนักเรียนชายเคยให้คุ้รักทำแท้ง และจากการศึกษาของพิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ (2536) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคนงานสตรีวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กลุ่มตัวอย่างเป็นคนงานสตรีวัยรุ่น จำนวน 503 คน พบว่า ร้อยละ 6 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์เคยมีการตั้งครรภ์ก่อนสมรส นอกจากนี้พบร้อยละ 2 ของผู้ที่ตั้งครรภ์เคยมีผู้ทำแท้ง จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันวัยรุ่นไทย กำลังประสบปัญหาการตั้งครรภ์และการทำแท้งที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งมีผลเสียต่ออนาคตของตนเองและสังคมเป็นอย่างยิ่ง

จากผลการศึกษาวิจัยทั้งหมดที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าแนวโน้มของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นได้เปลี่ยนแปลงไป ในปัจจุบันมีการยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้น โดยพบว่าเพศชายจะเห็นด้วยกับมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง และวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุมากกว่าจะเคยมีประสบการณ์ทาง

เพศสัมพันธ์สูงกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นนั้น จะนำมาซึ่งปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือการทำแท้งซึ่งทำให้วัยรุ่นต้องเสียนาคต

จากปัจจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศและอายุ ซึ่งมีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอย่างเห็นได้ชัดที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาเจตคติทางบวกของนักเรียนชายและหญิงในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคเหนือของประเทศไทยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส รวมทั้งศึกษาปัจจัยทางเพศและระดับชั้นเรียนว่าจะมีผลต่อเจตคติทางบวกที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคเหนือของประเทศไทย

ขอบเขตในการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ นครสวรรค์ น่าน และอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2543 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Random Sampling

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ควบคุมตัวแปรศาสนา สถานภาพของบิดามารดา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา และสภาพการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. วัยรุ่น หมายถึง นักเรียนชายหรือหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นตัวแทนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชายหรือหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นตัวแทนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาใน ภาคเหนือ ปีการศึกษา 2543

2. การสมรส หมายถึง พิธีการอย่างหนึ่งที่ตั้งขึ้นเพื่อประกาศให้สังคมได้รับรู้ว่าชายและหญิงจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันฉันท์สามี ภรรยา ตามแบบแผนของขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีการทางศาสนาและวิธีการทางกฎหมายคือ การจดทะเบียนสมรส

3. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส หมายถึง การที่ชายและหญิงมีพฤติกรรมการร่วมเพศกันก่อนที่จะมีการสมรส หรือมีการจดทะเบียนสมรส

4. เจตคติ (ทัศนคติ) ต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในลักษณะเชิงบวก (Positive) ซึ่งได้แก่ การเห็นด้วย พอใจ หรือสนับสนุนต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ส่วนลักษณะเชิงลบ (Negative) ได้แก่ การไม่เห็นด้วย ไม่พอใจ หรือคัดค้านต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

สำหรับงานวิจัยนี้วัดโดยแบบวัดเจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยคะแนนสูง หมายถึง มีเจตคติทางบวกสูง และคะแนนต่ำ หมายถึง มีเจตคติทางบวกต่ำ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคเหนือต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

2. ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเจตคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายว่ามีการยอมรับหรือไม่ เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเจตคติเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสให้เหมาะสม

3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์หรือนโยบายในการให้ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่น

4. ทำให้ทราบถึงแนวโน้มของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบัน และเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป